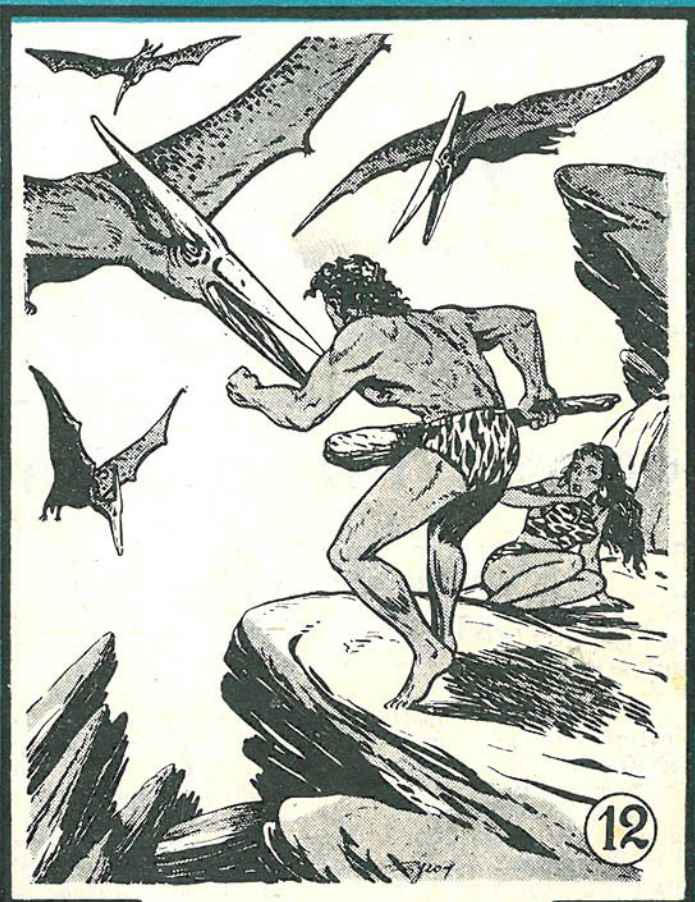

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Η ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΟΥ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΣΚΡΟΠΙΟΥ

ΟΙ ΨΕΥΤΟ-
ΒΥΚΟΛΑΚΕΣ

‘Ο τερατάν-
θρωπος Μποχάρ,
μέ τους μαύρους
του καννίβαλους, έχει θρονιαστεί
στην κορφή του βραχώδικου βου-
νοῦ. ‘Από ‘κεῖ κάνει ἐπιδρομές
σ’ ἀνθρώπους καί θεριά τῆς
Ζούγκλας. ‘Από ‘κεῖ σπέρνει τὸν
ὄλεθρο καί τὴν καταστροφή!

‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ταρζάν εἶναι
ἀδελφωμένοι τώρα ‘Η Τζέϊν κι’
ἡ Ταταμποῦ εἶναι τώρα δυὸ κα-
λὲς φιλενάδες.

‘Ο μελαμψὸς ‘Ελληνας γίγαν-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

τας μέ τὴν πα-
νώρια συντρό-
φισσά του ἔχουν
τρεῖς μέρες ποῦ
λείπουν ἀπὸ τὴν

Πέρα Ζούγκλα..

Τὸ περήφανο ἑλληνικὸ βουνὸ
τῷχει πατήσει κατακτητῆς. Πρέ-
πει νὰ τὸ λευτερώσουν. ‘Αλλοι-
ὤς δὲν εἶναι Ἕλληνες!

‘Ο Ταρζάν εἶναι πιὸ μεγάλος
ἀπ’ τὸν Γκαούρ. Εἶναι ἄνθρω-
πος μέ πείρα. Τὰ μάτια του
ἔχουν δεῖ πολλά σ’ αὐτὸ τὸν κό-
σμο! ‘Ετσι καί τώρα βλέπει
πὼς στῆθος μέ στῆθος δὲν θὰ

μπορέσουν νά χτυπήσουν τὸν Τερατάνθρωπο. Μονάχα μὲ πλάγιο τρόπο θὰ μπορούσαν νά τὸν πλήξουν θανάσιμα. Νά τὸν ἐξαφανίσουν.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας εἶναι περὶεργος :

— Δηλαδή ; Πῶς ἀλλοιῶς θὰ χτυπηθοῦμε μαζί του. Δὲν σὲ καταλαβαίνω. . .

Τοῦ ἐξηγεῖ :

— Θὰ τοῦ κάνουμε τὸ φίλο. Θὰ πᾶμε νά τὸν προσκυνήσουμε. Νά δηλώσουμε ὑποταγή. Θὰ φιλήσουμε ἀκόμα καὶ τὰ βρωμερά του ποδάρια. ‘Ετσι θὰ τὸν κάνουμε ν’ ἀποκτήσει ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς... ‘Ολα τ’ ἄλλα θ’ ἄρθουν μοναχά τους... Κάποτε θὰ βροῦμε τὴν εὐκαιρία ποὺ ζητάμε. Θὰ τὸν χτυπήσουμε ὑπουλά. Χωρὶς νά τὸ φαντάζεται. Οὔτε νά τὸ περιμένει !.

‘Ο Γκαούρ δυσκολεύεται ν’ ἀποκριθεῖ.

Τέλος μουρμουρίζει :

— Καλύτερα νά ξέρει πῶς εἶμαστε ἐχθροὶ του. Νά χτυπηθοῦμε στῆθος μὲ στῆθος.

— ‘Ο Μποχάρ εἶναι ἓνα τέρας ! Σπαράζει κάθε μέρα τόσους καὶ τόσους ἀνθρώπους ! Πρέπει νά μεταχειρισθοῦμε κάθε μέσο γιὰ νά τὸν ἐξοντώσουμε . . . ‘Αλλοιῶς θάμαστε κι’ ἐμεῖς ὑπεύθυνοι γιὰ τὰ ἐγκλήματά του.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας δὲν παρ-
νει ἀπὸ λόγια ‘Εχει κεφάλι ξε-
ρὸ κι’ ἀγύριστο. Μουρμουρίζει
πάλι :

— Δίκηο ἔχεις Ταρζάν ! ‘Ο-
μωις ἐγὼ θέλω νά ξέρει πῶς εἶ-
μαι ἐχθρὸς του. Θέλω νά τὸν
χτυπήσω στὸ στῆθος. ‘Οχι στὴ
ράχη !...

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
χαμογελάει :

— ‘Ετσι εἴσαστε ἐσεῖς οἱ
‘Ελληνες, Γκαούρ : Μονάχα πα-
λικάρια ! Τίποτ’ ἄλλο. Διπλω-
ματία δὲν ἔχετε καθόλου ! Μό-
νο ἐμεῖς οἱ ‘Αγγλεῖ ἀξίζουμε !
Ξέρουμε νά κάνουμε τίς δουλειές
μας χωρὶς φασαρίες. Χωρὶς πα-
λικαριές !

Οἱ δύο γίγαντες συμφωνοῦν
ἐπὶ τέλους. Βρίσκουν ἓνα μέσο
ὅρο : Οὔτε κατάστηθα θὰ χτυ-
πήσουν, οὔτε καὶ πισώπλατα. Θ’
ἀρχίσουν νά τοῦ κάνουν συστη-
ματικὸ κλεφτοπόλεμο.

‘Ο Ταρζάν ἔχει μιὰ πολὺ κα-
λὴ ἔμπνευση. Μὲ φυτικές μο-
γιές, ἀπ’ αὐτὲς ποὺ μεταχειρί-
ζονται οἱ ἰθαγενεῖς, βάφει τὸ
πρόσωπο. Τοῦ δίνει τρομαχτικὴ
ἐκφραση. Βάφει μαυροπράσινο
καὶ τὸ πανώριο λευκὸ κορμί του.
Τὸ κάνει νά μοιάζει μὲ ξερὸ καὶ
μυσολοιδωμένο κορμὶ βρυκόλακα.

‘Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ
Τζεῖν, ὁ Μπεῖμπυ, ἡ Χουχού,
νοιώθουν φρίκη ποὺ τὸν βλέ-
πουν.

‘Ο παραμορφωμένος ‘Αρχον-
τας τῆς Ζούγκλας γελάει :

— Καταλαβαίνετε λοιπὸν πό-
σο τρόμο καὶ φρίκη θὰ νοιώ-
σουν, σὰν μεῖς ἰδοῦν, οἱ καννί-
βαλοι !...

‘Εξηγεῖ τὸ σχέδιό του στὸν
Γκαούρ :

— Θὰ μεταμορφωθεῖς κι’ ἐσύ,
ὅπως κι’ ἐγώ. ‘Ετσι, σὰν βρυ-
κόλακες, θὰ κρυφτοῦμε στὰ
βράχια τοῦ βουνοῦ. Θὰ χτυπᾶμε
τὸν τερατάνθρωπο καὶ τοὺς κα-
κούργους του. ‘Ο τρόμος θὰ
τοὺς κάνει νά φύγουν. Νά ξα-
ναγυρίσουν στὴν Πέρα Ζούγκλα.

‘Ο μελαψός γίγαντας είναι σύμφωνος. ‘Ο Ταρζάν βάφει τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμί του. Τὸ πανώριο παλληκάρι γίνεται ἕνας . . . ἀπαίσιος καὶ τρομαχτικός βρυκόλακας.

‘Η Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέϊν θέλουν ν’ ἀκολουθήσουν τοὺς συντρόφους τους. Νὰ πολεμήσουν κι’ αὐτές. Τὸ ἴδιο κι’ ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπν.

‘Ο Ἀρχοντας ἔχει πολλή μπογιά. Μεταμορφώνει τὶς δυὸ γυναῖκες. Τὸ γιό του δὲν τὸν βάφει. Αὐτὸς θὰ μένει στὴ σπηλιά. Εἶναι μικρὸς ἀκόμα γιὰ τέτοιες περιπέτειες.

‘Η Χουχού δὲν θέλει νὰ τὴ βάψουν :

— Τοῦ λόγου μου κατ’ οὐδὲν τρόπο δέχομαι νὰ γίνω . . . βρυκόλακιά ! Καθότι θὰ ἐλαττωθεῖ τὸ σεξαπηλίκι μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

‘Ο Ποκοπικό κουνάει τὸ κεφάλι :

— Πολὺ σωστά ! . . . ‘Εσένα, Χουχούκα μου, δὲν χρειάζεται νὰ σὲ βάψουμε γιὰ νὰ τρομάξουνε οἱ καννιβαλαράδες, Κι’ ἐστὶ, ὅπως εἶσαι, καλὴ εἶσαι !

Καὶ τῆς κνέει στὰ πεταχτὰ ἓνα στιχάκι :

— «Θὰ σοῦ τὸ πῶ, Χουχούκα
[μου

κι’ ἂς πεῖς πῶς εἶμαι νόλαξ :
Στὴ χάρη καὶ στὴν ὁμορφιά
εἶσαι σωστός... μπρουνόλαξ !»

ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

‘Ο Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέϊν ἔχουν μεταμορφωθεῖ τώρα. Μοιάζουν μ’ ἀπαίσιους καὶ τρομεροὺς βρυκό-

οἱ καννίβαλοι τοῦ Μποχάρ γκρεμίζονται ἀπ’ τὰ τρομαχτικὰ θράχια τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

λακες !

Φεύγουν νύχτα ἀπ’ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας. Τραβᾶνε γιὰ τὸ περήφανο Ἑλληνικὸ βουνό.

‘Ο Ποκοπικό κι’ ἡ Χουχού τοὺς ἀκολουθοῦν.

‘Ο μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος ἀναστενάζει :

— ‘Ε, ρε ψυχούλες πού θ’ ἀναπάσω κι’ ἀπόψε ! ‘Ο θεὸς νὰ δίνει κουράγιο στὴ χαντζάρα μου !

Γυρίζει στὴν κοντόχοντρη πυγμαία :

— ‘Εσὶ, Χουχού. ξέρεις τί θὰ κάνεις ;

— Τί, "Αντρακλά μου ;
— Τους σφαγμένους θά τους
τραβάς στην πάντα. Για να μην
τους . . . ξανασφάζω και χασο-
μεράμε !

Φτάνουν τώρα στο θεόρατο
βουνό.

Οί δυο γίγαντες κι' οί δυο
πανώριες γυναίκες, σκαρφαλώ-
νουν στα βράχια.

‘Ο Ποκοπίκο κι' η Χουχού
μένουν κάτω. Κρύβονται στους
πρόποδες. Σέ μιὰ μικρή σπη-
λιά.

‘Ο νάνος δικαιολογείται στην
πυγμαία :

— Θ' ανέβαινα κι' ἐγώ πάνω.
Μά εἶμαι πολύ ξόρικός σέ κάτι
τέτοια. Καλύτερα νά δώσω . . .
τόπο στην ὀργή !

‘Ο Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' οί
δυο γυναίκες φτάνουν τώρα στην
κορφή.

“Ἔξω ἀπ' τὴν ἡλιά, πάνω
στά βράχια, κ . . . νται οί καννί-
βαλοι τοῦ Μποχάρ. ‘Ο ἀπαίσιος
Τεραντάνθρωπος κοιμάται μέσα.

‘Ο Ταρζάν καὶ ἡ Τζέϊν τρα-
βᾶνε μὲ λύσσα τὰ φοινικά μαχαί-
ρια τους. Κάνουν νά χυθοῦν πά-
νω στους κοιμημένους μαύρους.

‘Ο θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαν-
τας προφταίνει. Βγάζει τρομα-
χτικὴ κραυγὴ :

— Συνηῆστες ! “Ἡρθαμε νά
σῆς χτυπήσουμε !

Οί ἀραπάδες ξαφνιάζονται.
Πετιῶνται ὀρθοί ! Ἀγουροξυνη-
μένοι καθὼς εἶναι, ἀντικρύζουν
τοὺς φοβεροὺς «βρυνόλακες».

‘Ο Γκαούρ χύνεται πάνω τους
μὲ τὸ ρόπαλο. ‘Ο Ταρζάν, ἡ Τα-
ταμπού, ἡ Τζέϊν μὲ τὰ μαχαί-
ρια.

Οί Καννίβαλοι τρομάζουν ἀ-
φάνταστα. Τὸ βάζουν στὰ πόδια.
Οὐρλιάζουν δαιμονισμένα. Πη-
δᾶνε σὰν κατσίκια τὰ βράχια.
Ζητᾶνε νά σωθοῦν ! Οί δυο γί-
γαντες καὶ οί γυναίκες τοὺς κυ-
νηγᾶνε. Οί μαῦροι δὲν ξέρουν
καλὰ τὰ κατατόπια. Μερικοὶ
ἀπ' αὐτοὺς παραπατᾶνε. Γκρε-
μίζονται ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ πε-
ρήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.
Πέφτουν στὸ τρομαχτικὸ βέρα-
θρο ! Γίνονται κομμάτια.

‘Ο Ποκοπίκο κάτω. τοὺς ὑπο-
δέχεται μὲ τὴ χαντζάρα του.
Τοὺς περνάει . . . δεῦτερο χέρι.

Σέ κάθε σκοτωμένον σφάζει
ξεφωνίζει πανηγυρικὰ :

— Πᾶει κι' αὐτός ! Τοῦ μᾶς-
σησα τὴν ψυχάρα !

Ἡ Χουχού κάνει πῶς τὸν
θαυμάζει :

Γιὰ σου «Ἄντρακλά μου δυσ-
θεόρατε» ! Καλὲ πῶς τοὺς σφά-
ζεις ἔτσι εὐκολὰ ; !

‘Ο τρομερὸς νάνος μουρμου-
ρίζει βαριά :

— Ἐχω πάρει τὸ κολαί.

Στὸ μεταξὺ πάνω στὴν κορφὴ
γίνεται μεγάλον μακελειό.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπε-
ροχος ! Ἀτρόμητος ! Μὲ τὸ φο-
νικὸ μαχαίρι κυνηγᾶει τοὺς τρο-
μοκρατημένους ἀραπάδες. Τοὺς
χτυπάει μὲ λύσσα στὴ ράχη. Τοὺς
γκρεμοτσακίζει ἀπὸ τὰ βράχια.

Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οί δυο γυ-
ναίκες.

‘Ο Γκαούρ [ἔχει πηδήσει σὲ
χαμηλότερα βράχια. Ὑποδέχε-
ται αὐτοὺς ποὺ κατεβαίνουν. Ζη-
τάει νά τοὺς φράξει τὸ δρόμο.
Ἐκεῖνοι βρίσκονται σὲ δύσκολη
θέση. Ἀναγκάζονται νά χτυπη-

θούν μαζί του, Παλεύει, ένας αὐτός, με ὁλόκληρα μπουλούκια ἀπὸ δαύτους.

Ὁ θρυλικὸς ἑλληνας γίγαντας σπάζει με τὸ ρόπαλό του τὰ φοβερὰ κοντάρια τῶν εξαγριωμένων καννίβαλων. Τρομαχτικὸ μακελιὸ γίνεται.

Στὸ μεταξύ, στὴ σπηλιὰ τῆς κορφῆς, ξυπνάει ὁ Μποχάρ Βγαίνει ἔξω. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρούει τοὺς φοβεροὺς «βρονκόλακες». Βλέπει κι' ἀκούει τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ γίνεται. Ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ βγαίνει ἀπ' τὰ στήθια του. Κατεβαίνει τὰ βράχια. Ἐρχεται νὰ βοηθήσει τοὺς μαύρους του.

Ὅμως τὸ τεράστιο βαρὺ κεφάλι, τὸν ἐμποδίζει στὸ κατέβασμα. Ἀν κάνει γρήγορα, θά χάσει τὴν ἰσορροπία του. Θὰ γρεμοτσακιστεῖ στὸ βύραθρο!

Πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Τερατάνθρωπου, ὁ τεράστιος φαρμακερὸς σκροπιός. Ἀχώριστος σύντροφος!

Ὁ Ταρζάν τὸν βλέπει. Φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Κρυφτεῖτε! Κρυφτεῖτε στὰ βράχια! Φτάνει γι' ἀπόψε. Τώρα πρέπει νὰ μᾶς χάσουν. Μὲ τὸν Μποχάρ δὲν μπορούμε νὰ τὰ βάλουμε. Ὁ σκροπιός του θά μᾶς σκοτώσει.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέϊν τρυπώνουν σὲ βαθιὲς χορταριασμένες ρωγιμὲς τῶν βράχων. Οὔτε λαγωνικὸ σκυλὶ δὲν θά μπορούσε νὰ τοὺς ἀνακαλύψει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν προφταίνει νὰ τακτοποιηθεῖ. Καίμια δεκαεὶά ἀπ' τοὺς μαύ-

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν φαίνονται σὰν νάνοι μπροστὰ στὸν ἀπαίσιο Τερατάνθρωπο.

ροὺς καννίβαλους χύνονται τώρα πάνω του. Ζητᾶνε νὰ τὸν σπαράξουν.

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν στιγμὴ δὲν τὰ χάνει. Ἀποκρούει τοὺς ἀραπάδες. Παλεύει καὶ χτυπιέται σὰν μανιασμένο λιοντάρι!

Ὅμως ἀλίμονο! Αὐτὸς εἶναι ἕνας. Οἱ ἀντίπαλοι πολλοί. Τὸν περικυκλώνουν. Ἡ θέση του γίνεται τραγικὴ.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἔχουν κρυφτεῖ πὺδ μακριά. Ἀπ' τὴ θέση ποὺ βρίσκονται δὲν μπορούν νὰ τὸν δοῦνε.

Κοντὰ στὸν Ταρζάν εἶναι κρυμμένη μονάχα ἡ πανώρια συντρόφισσά του.

Τῆς φωνάζει :

— Βοήθεια ! Χτύπησέ τους με τὸ πιστόλι σου ! Σώσε με !

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν δίνει σημεῖα ζωῆς. Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόαση !

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται τώρα στὴν ἄκρη κάποιου βράχου. Κάτω του χάσκει τὸ τρομαχτικὸ βάραθρο. Οἱ καννίβαλοι τὸν χτυποῦν με τὰ κοντάρια. Ὁ λευκὸς γίγαντας ὅλο καὶ ὑποχωρεῖ.

Καὶ νά : τὸ μοιραῖο δὲν ἀργεῖ νὰ γίνει.

Ἐνας ἀπ' τοὺς μαύρους πετάει με λύσσα τὸ κοντάρι του. Ἐκεῖνο σχίζει τὸν ἀέρα. Ἐρχεται μ' ὄρμη νὰ καρφωθεί στὰ στήθεια του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βλέπει τὸ χάρο με τὰ μάτια.

Ἀσυναίσθητα κάνει μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνηση πρὸς τὰ πίσω. Γλυτώνει τὸ χτύπημα τοῦ κονταριοῦ.

Ἀλίμονο ! Τ' ἀριστερό του ποδάρι πατάει στὸ κενό !

Ὁ λευκὸς γίγαντας ἀνατρέπεται. Ἀπ' πᾶ στήθεια του βγαίνει σπαραχτικὴ κραυγή :

— Βοήθειααα !

Τὸ μεγάλο βαρὺ κορμί του γκρεμίζεται στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο !

Ἡ Τζέιν ἀπ' τὸ στενὸ ἀνοιγμά των βράχων πούχει κρυφτεῖ, βγάδι τρομαγμένο ξεφωνητό :

— Ταρζάαν ! Ἀμοιρε Ταρζάν !

Ο Θ Ρ Ι Α Μ Β Ο Σ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Γυρίζουμε πίσω. Λίγες στιγμές πρὶν ἀπ' τὸ δυστύχημα :

Ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμπού,

ὅπως εἶδαμε, ἔχουν κρυφτεῖ στὰ βράχια.

Ξαφνικά ἀκούει τῇ φωνῇ τοῦ Ταρζάν :

— Βοήθεια Τζέιν ! Χτύπησέ τους με τὸ πιστόλι σου ! Σώσε με !

Ὁ μελαφὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια συντρόφισσά του βγαίνουν ἀπ' τὴν κρυψώνα. Ἀνήσυχτοι δρασκελίζουν τὰ βράχια. Ζυγώνουν στὸ μέρος π' ἀκούστηκε ἡ φωνή.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ξεχωρίζουν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Βρίσκεται ἄκρη — ἄκρη στὸν ψηλὸ βράχο . . .

Οἱ Καννίβαλοι με τὰ φοβερά κοντάρια τοὺς τὸν χτυπᾶνε μανιασμένα. Ὁ Ταρζάν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ γκρεμιστεῖ στὸ βάραθρο.

Ψηλά ἀπ' τὴν κορυφὴ ἀκούγεται τὸ τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ φρικτοῦ Τερατάνθρωπου. Κατεβαίνει ἀργά. Ἐρχεται νὰ πάρει κι' αὐτὸς μέρος στὸ φοβερὸ μακελειό.

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικές,

Ὁ Γκαοὺρ ἐνεργεῖ κεραυνόβολα.

Καὶ νά : Τραβάει ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ταταμπού. Ἀπ' τὸ σημεῖο πού βρίσκονται κατεβαίνουν λίγα μέτρα. Τρέχουν ἀλαφιασμένοι. Φτάνουν κάτω ἀπὸ τὸ βράχο πού στηρίζεται ὁ Ταρζάν.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ πού ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει ν' ἀποφύγει τὸ χτύπημα. Ὑποχωρεῖ. Τὸ ποδάρι του πατάει στὸ κενό. Γκρεμίζεται στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο.

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμπού ἔχουν προλάβει. Σηκώνουν τὰ χέρια τους. Ἀρπάζουν τὸ καρ-

μὴ τοῦ λευκοῦ γίγαντα στὸν ἀέρα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πέφτει βαρὺς πάνω στοὺς σωτήρες του. Φοβερὸ χτύπημα δέχονται κι' οἱ δυό. Ὅμως κάνουν αὐτὸ ποὺ θέλουν. Τὸν συγκρατοῦν. Δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ γκρεμοτσακιστεῖ στὸ βάραθρο.

Στὸ μεταξύ, πάνω τοὺς ἀκριβῶς, κάτι ἀφάνταστα φριχτὸ γίνεται.

Οἱ μαῦροι Καννίβαλοι σκύβουν στὰ χεῖλια τοῦ βράχου ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς βρισκόταν ὁ Ταρζάν. Θέλουν νὰ δοῦν τί ἀπόγινε ὁ γιγαντόσωμος «βρυκόλακας»

Τὸ βάραθρο ποὺ χάσκει κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοὺς εἶναι τρομαχτικὸ. Τοὺς φέρνει ἐλάλη.

Κρατιῶνται γερὰ ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Τρέμουν μὴ γκρεμοτσακιστοῦν κι' αὐτοί.

Στὸν ἀποκάτω βράχο, οἱ δυὸ γίγαντες κι' ἡ Ταταμποῦ ἔχουν συνέλθει.

Πρῶτος ὁ Ταρζάν σηκώνεται ὀρθός. Στὰ δάχτυλα σφίγγει ἀκόμα τὸ φονικὸ μαχαίρι.

Σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά. Ἀντικρύζει τοὺς σκυμμένους Καννίβαλους.

Καὶ νά : Πεταίει κατὰ πάνω τὸ μαχαίρι. Ἡ ἀστραφτερὴ λάμα περνάει πλαῖ στὰ μάτια τοῦ ἀράπη ποὺ βρίσκεται μπροστά — μπροστά.

Ὁ καννίβαλος τρομάζει. Κάνει σπασμωδικὴ κίνηση. Χάνει τὴν ἰσορροπία του. Γκρεμίζεται κάτω.

Ὅμως ὅπως εἶδαμε, οἱ μαῦροι κρατιῶνται μεταξύ τους. Στὴν πτώση του παρασύρει τὸν πλαῖ-

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἑρπετὶ δουλειὰ κάτω. Σφίχτει τοὺς σκοτωμένους. νό. Ἐκεῖνος τὸν ἄλλον. Ὁ ἄλλος τὸν ἄλλον ! . .

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁλόκληρο τὸ μπουλούκι γκρεμοτσακίζεται στὸ ἀπαίσιο βάραθρο !

Κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ὁ Ποκοπίκο μετράει τοὺς γδούπους ποὺ κάνουν τὰ βαριά κορμιά τους.

— Ντούπ !

— Ἐνας !

— Ντούπ !

— Δύο !

— Ντούπ, ντούπ !

— Τρεῖς, τέσσερες !

— Ντού, ντούπ, ντούπ !

— Πέντε, ἕξη, ἑπτὰ !

Τραβάει τὴ χατζάρα του. Ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς σφάζει. Ξε-

φωνίζει ἐνθουσιασμένος :

— Ἀμάν, Χουχούκα μου ! Μα-
ζεμένη δουλειὰ ἔπесе στὸ μα-
γαζί. Κατέβασε τὰ ρολλά !

Ἡ Ψηλὰ στὰ βράχια ἀκούγεται
τὸ τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ
ἀπαίσιου Τερατάνθρωπου.

Ἡ Τξείν ξεφωνίζει σπαραχι-
κά. Ζητάει βοήθεια. Οἱ δυὸ γί-
γαντες κι' ἡ Ταταμποὺ πηδοῦν
ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Φτάνουν
κοντὰ της. Τὴν παίρνουν.

Ὁ τρομερὸς Μποχάρ ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ πλησιάζει. Ἀ-
λίμονο νὰ πέσουν στὰ χέρια
του.

Τώρα πηδοῦν ἀλαφιασμένοι
τὰ βράχια ! Ψάχνουν γιὰ μέρος
νὰ κρυφτοῦν.

ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Ξαφνικὰ κατὶ ἀνεπάντεχο γί-
νεται. Κοπάδι ἀπὸ τεράστια
μαύρα ὄρνια παρουσιάζεται στὸν
οὐρανό. Εἶναι τὰ φτερωτὰ τέ-
ρατα «Γκαράγκα». Ἔτσι τὰ λέ-
νε στὴ Ζούγκλα. Κάτω στοὺς
πρόποδες τοῦ βραχώδους βου-
νοῦ βρίσκονται τὰ πτώματα τῶν
γκρεμισμένων ἀραπάδων. Αὐτὰ
μυρίστηκαν. Αὐτὰ ἔρχονται ν'
ἀρπάξουν.

Ὁ Ποκοπίκο γουρλώνει τὰ
μεγάλα κομικὰ του μάτια :

— Χουχούκα μου, βάρα συνα-
γερομό ! Ἀεροπορικὴ ἐπίθεσις !

Ὁ νάνος καὶ ἡ πυγμαία ζητᾶ-
νε καταφύγιο.

Τὰ φτερωτὰ τέρατα πέφτουν
ἀπ' τὸν οὐρανὸ μ' ἀφάνταστη
γοηγοράδα. Σάν κεραυνοί.

Οἱ ἄμοιροι μόλις προφτάνουν
νὰ κρυφτοῦν κάτω ἀπ' τ' ἀμέ-
τητα πτώματα τῶν ἀραπάδων.

Ἀλίμονο ! χειρότερο μέρος δὲν

μποροῦσαν νὰ διαλέξουν !

Τὰ ὄρνια ἀρπάζουν τώρα στὰ
τεράστια ράμφη τους, τοὺς
σκοτωμένους μαύρους.

Οἱ δυὸ γίγαντες μέ τις πανώ-
ριες συντροφισσές τους, ψάχνουν
ἀκόμη γιὰ καταφύγιο.

Ὁ Γκαοὺρ βρίσκεται πιὸ πί-
σω ἀπὸ τοὺς ἄλλους . . .

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ταρ-
ζάν ρωτάει τὴ Τξείν.

— Πρὶν ἀπὸ λίγο μ' ἔβλεπες
νὰ κινδυνεύω. Ἄν δὲν μὲ σκό-
τωναν οἱ Καννίβαλοι, θὰ γκρε-
μιζόμουν στὸ βάραθρο. Ὅπως
καὶ γκρεμίστηκα. Γιατὶ δὲν θέ-
λησες νὰ μὲ σώσεις ; Γιατὶ δὲν
πυροβόλησες τοὺς μαύρους ;
Μονάχα τὸν κρότο ν' ἀκουγαν
θὰ τῶβαζαν στὰ πόδια . . .

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γατίσια μά-
τια τ' ἀποκρίνεται :

— Συχώρεσέ με, ἀγαπημένε
μου ! Στὸ πιστόλι μου μιὰ μο-
νάχα σφαῖρα βρίσκεται. Τὴ φυ-
λάω γιὰ νὰ προτατέψω τὸν ἐ-
αυτό μου. Ἄν βρεθῶ σὲ πολὺ
μεγάλο κίνδυνο. Ὑστερα ἐσύ
δὲν ἦσουν ἄοπλος. Κρατοῦσες
τὸ μαχαίρι σου ! . . .

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
σφίγγει τὰ δόντια. Δὲν λέει τί-
ποτ' ἄλλο . . .

Ἀλίμονο ! Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ
παίσιο κρώξιμο φτάνει στ' αὐ-
τιά τους. Γυρίζουν. Καὶ νά :
Τὰ μάτια τους ἀντικρύζουν τρο-
μαχτικὴ σκηνή !

Ἐνα τεράστιο φτερωτὸ τέρας,
ἔχει ἐπιτεθεῖ στὸ Γκαοὺρ. Ζη-
τάει νὰ τὸν χτυπήσει μὲ τὸ ράμ-
φος του. Ὑστερα θὰ τὸν ἀρπά-
ξει στὰ νύχια. Θὰ πετάξει
ψηλά.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας παλεύει ἀπεγνωσμένα. Στριφογυρίζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸ ρόπαλο. Ἐμποδίζει τὸ ὄρνιο νὰ πλησιάσει.

Ὅμως τὸ φτερωτὸ τέρας ἔχει μανιάσει. Ἡ ἐπίθεση γίνεται τώρα μὲ πιότερη λύσσα.

Σὰ μιὰ στιγμή μὲ τὴν τρομερὴ μύτη του χτυπάει τὸν Γκαοὺρ στὸ κεφάλι.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ξαλίζεται. Κλονίζεται. Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ σωριαστεῖ γάτο.

Ἡ Ταταμποὺ βγάζει τρομαγμένα ξεφωνητά. Ὁ ἀγαπημένος της περνάει τις τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του!

Τὸ φτερωτὸ τέρας «Γκαράγκα» φτερουγίζει τώρα πάνω ἀπ' τὸν Γκαοὺρ. Ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ δώσει τὸ δεύτερο καὶ τελευταῖο χτύπημα.

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται χωρὶς μαχαίρι. Τὸ εἶχε πετάξει, πρὶν ἀπὸ λίγο, γιὰ νὰ χτυπήσει τοὺς Καννίβαλους στὸ βράχο.

Τώρα ποὺ ὁ «ἀδελφός» του κινδυνεύει, δὲν λογαριάζει τίποτα. Χύνεται μὲ γυμνά χέρια νὰ τὸν σώσει!

Δὲν προφταίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή τρομερὸς κρότος ἀντηχεῖ. Ἡ Τζέιν, μὲ τὴν τελευταία σφαῖρα τοῦ πιστολιοῦ της, ἔχει πυροβολήσει τὸ ὄρνιο.

Ἐκεῖνο ξαφνιαζεται. Τρομάζει. Παρατάει τὸ θῦμα του. Φτερουγίζει πρὸς τὰ ἑπάνω. Ὁ Γκαοὺρ ἔχει σωθεῖ ἀπὸ βέβαιο καὶ φριχτὸ θάνατο.

Πάνω σὰ βράχια ἀκούγεται ἀκόμα τὸ τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ ἀπαίσιου τερατάνθρωπου.

Ἡ μελαφὴ Ταταμποὺ κι' ἡ ξανθιά Τζέιν εἶναι τώρα δυὸ γαλὲς κι' ἀχώριστες φιλενάδες.

που Μποχάρ. Ψάχνει ν' ἀνακαλύψει τοὺς φοβεροὺς «βρυκόλακες» τῆς νύχτας!

Ὁ Ταρζάν γίνεται μὲ μιὰς τώρα τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ. Φοβερὲς ὑποψίες ἔχουν περάσει ἀπ' τὸ νοῦ του. Τραβάει παρήμερα τὴ Τζέιν. Μουγγρίζει ἄγρια:

— Γιὰ νὰ σώσεις ἐμένα ποὺ κινδυνεύω, δὲν πυροβόλησες! Γιὰ τὸν Γκαοὺρ ὅμως ξόδεψες τὴν τελευταία σου σφαῖρα! . . . Πῆς' μου γιατί τὸ κάναες αὐτὸ;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὰ χάνει γιὰ λίγες στιγμὲς. Τὸ λευκὸ πρόσωπό της βάφεται κόκκινο. Χαμηλώνει τὰ μάτια. Μουρμουρίζει;

— "Οχι, Ταρζάν ! Μὴ βάξεις κακὸ στὸ νοῦ σου. Ὁ Γκαούρ ἦταν ἄοπλος. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ χαθεῖ ! . . .

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει ἄγρια ματιά στὴ συντροφισσά του. Μουγγρίζει πάλι :

— Πάμε νὰ φύγουμε ! Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Τὸ βραχώδικο βουνὸ δὲν εἶναι δικό μας. Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Μποχάρ ἄς κάνουν καλὰ. Ἀς λύσουν τίς διαφορὰς τοὺς ! . .

Κατεβαίνουν ἀργὰ τὰ βράχια Φτάνουν στοὺς πρόποδες. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται οἱ σκοτωμένοι Καννίβαλοι. Προχωροῦν κατὰ τὴ σπηλιά τους. Δὲν προσφταίνουν νὰ κάνουν λίγα βήματα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπαίσια κρωξιμάτα ἀντηχοῦν. Σηκώνουν τὰ κεφάλια τους. Τὰ φτερωτὰ τέρατα «Γκαράγκα» ἔρχονται ν' ἀρπάζουν πτώματα. Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέϊν προσφταίνουν. Κρύβονται σὲ μιὰ στενὴ κουφάλα δέντρου, Ἀπὸ κεῖ παρακολουθοῦν τὸ κακὸ ποὺ γίνεται ἔξω.

Τὰ ὄρνια ἀρπάζουν τοὺς σκοτωμένους μαύρους. Φτερουγίζουν ψηλά.

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού, ἔχουν κρυφτεῖ, ὅπως εἶδαμε κάτω ἀπ' τὰ πτώματα.

Καὶ νά : Ἐνα «Γκαράγκα» ἀρπάζει στὰ νύχια του τὸ πτώμα κάποιου ἀράπη. Ὅμως κάτω ἀπ' αὐτὸ βρίσκει καὶ τὸν ἄμοιρο νάνο. Τὸν ἀρπάζει στὸ τεράστιο ράμφος του.

Λίγο πρὶν πέρω, κάτω ἀπὸ ἄλλον σκοτωμένο, βρίσκεται κρυμμένη ἡ κοντόχοντρη πυγμαία.

Ὁ Ποκοπίκο στριγγλίζει σπα-

ραχτικά :

— Γεῖά σου, Χουχούκα μου ! Ἀμα μὲ ξαναδεῖς νὰ μοῦ . . . τελεγραφήσεις ! Ἀψαλτος θὰ πάω ὁ φουκαρᾶς !

Τὸ ὄρνιο φτερουγίζει γρήγορα ψηλά. Στὰ νύχια του κρατᾷ τὸ πτώμα τοῦ ἀράπη. Στὸ ράμφος τὸν φοβερὸ καὶ τρομερὸ νάνο !

Ἡ Χουχού βλέπει τὸν «Ἀντρακλά» τῆς νὰ κρέμεται σὰν μαῦρο σκουληκάκι ὅπ' τὴ μύτη τοῦ φοβεροῦ θηριοῦ. Σπαράζει στὸν πόνο. Ξεφωνίζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Κουράγιο, χρυσό μου ! Μὴ φοβάσαι τὸ Πουλάκι ! Καὶ νὰ σὲ φάει, θὰ σὲ . . βγάλει ! Ἀψαλτος μιὰ φορὰ δὲν θὰ πᾶς ! Μνημόσυνο θὰ σοῦ κάνω στὴν... κουτσουλιά του !

Γυρίζουμε γιὰ μιὰ στιγμή πάλι, ψηλὰ στὰ βράχια τοῦ περιφανοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμποῦ δὲν ξέρουν πὼς ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέϊν ἔφυγαν. Ἀλαφιασμένοι δρασκελίζουν τὰ βράχια. Ψάχνουν νὰ τοὺς βροῦν . . .

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μποχάρ. Ψάχνει νὰ βρεῖ ἐκείνους. Νὰ τοὺς σπαράξει στὰ τεράστια τρομαχτικὰ σαγόνιά του.

Ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος οὐρλάει πάνω ἀπ' τὰ πρὶν ψηλὰ βράχια.

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνει.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ συντροφισσά του βλέπουν στὸ τεράστιο ράμφος τοῦ μαύρου ὄρνιου τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο.

Ἀλίμονο ! Τὰ μάτια τους

βουρκώνουν. Όμως καμιά βοήθεια δεν μπορούν να του προσφέρουν.

Πόσο θάδελαν αυτή τη στιγμή νάχαν κι' οι δυο φτερά. Νά πετάξουν στον άέρα. Νά φτιάσουν τὸ Τέρας. Νά παλαίψουν υπεράνθρωπα. Νά σώσουν τὸν άμοιρο νάνο. Τὸν άγαπημένο κι' άχώριστο σύντροφο τῆς άχαρης ζωῆς τους!

Τὸ φτερωτὸ θεριὸ κάνει δυὸ τρεῖς βόλτες πάνω άπ' τὴ κορυφή τοῦ βραχώδικοι βουνοῦ.

Ό Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ άφρουγκράζονται. Στ' αὐτιά τους φτάνει πονεμένο στριγγιάρικο τραγούδι.

Εἶναι ὁ Ποκοπίκο! Κρεμασμένος άπ' τὴ μύτη τοῦ ὄρνιου, ἔχει πῦρε άμανεδάκι. Άκούστε τον :

— « *Αααάααααααααάν !
Άνάθεμα τῇ Μάνγα μου
ποῦ μ' ἔκανε λεβέντη,
κι' ὁ Χάροντας μὲ ζήλεψε
καὶ τώρα πάω γιὰ...γλέντι*

MONOMAXIA ΤΕΡΑΤΩΝ

Ό Μποχάρ βρίσκει ἐπὶ τέλους τὸ μελαψὸ γίγαντα καὶ τὴ συντρόφισά του. Εἶναι οἱ στιγμές ποῦ ἀναζητοῦν στὰ βράχια τὸ χαμένο Τυρζάν. Τὴ Τζεῖν...

Ό τρομερὸς Τερατάνθρωπος εἶναι άφάνταστα βαρὺς. Τὸ τεράστιο κεφάλι του τὸν βαραίνει άκόμα περισσότερο. Δέν εἶναι εὐκίνητος. Δέν μπορεῖ νά τρέξει. Καταλαβαίνει πὼς ἔτσι δέν θά μπορέσει ποτὲ νά τοὺς πιάσει. Πρέπει νάτι ἄλλο νά κάνει.

Ό Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ βρίσκονται τώρα πιδ χαμηλά άπ' αὐτόν. Κανένas τους δέν τὸν

Ό Τερατάνθρωπος Μποχάρ χάνει τὴν ἱσορροπία του. Γκρεμοτσακίζεται άπ' τὸ θεόρατο δέντρο.

ἔχει ἀνυληρθεῖ.

Ό Μποχάρ σηκώνει στὰ χέρια του μιὰ τεράστια πέτρα. Σωστὸ βράχο. Ἐτοιμάζεται νά τὴν πετάξει. Νά σκοτώσει τοὺς δυὸ συντρόφους. Νά τοὺς λυώσει κάτω άπ' τὸ τρομαχτικὸ βάρος τῆς.

Όμως δέν τὴν ἔχει πιάσει γερὰ. Σὲ μιὰ στιγμή τοῦ ξεφεύγει. Χτυπάει άκρη — άκρη στὰ δάχτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του.

Ό Τερατάνθρωπος βγάξει πονεμένο μουγγριτό.

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι σηκώνουν τὰ κεφάλια. Τὸν βλέπουν...

Ό Μποχάρ φρενιάζει άπ' τὸ

κακό του. Σηκώνει τώρα άλλη πέτρα: Πιο μεγάλη απ' την πρώτη. Την πετάει πάνω τους. Χαμένος κόπος!

‘Ο Γκαούρ κι’ ή Ταταμπού έχουν προλάβει. Κρύβονται κάτω απ’ τὸ βράχο πού στηρίζεται ὁ τερατάνθρωπος.

‘Η τεράστια πέτρα δὲν τοὺς βρίσκει. Γκρεμοτοακίζεται στο βάραθρο. Φτάνει κάτω μ’ ἀφάνταστη ὀρμή. ‘Οσους κορμούς συναντάει μπροστά της, τοὺς σπάει. Τὰ θεόρατα δέντρα σωριάζονται κάτω!

‘Ο Μποχάρ πιάνει τρίτη πέτρα. ‘Ερχεται κάπως στο πλαϊ. ‘Απ’ τὸ σημειο αὐτὸ βλέπει τώρα τοὺς δυὸ συντρόφους. Μπορεῖ νὰ τοὺς χτυπήσει.

‘Ο μελαψὸς ‘Ελληνας κι’ ή πανώρια ‘Ελληνίδα εἶναι χαμένοι. Οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς τους μετριῶνται στὰ δάχτυλα ἐνὸς χειροῦ.

‘Ο φοριχτὸς τερατάνθρωπος καγχάζει ἀπαίσια :

— Χό, χό, χό!... Κανένας δὲν γλυτώνει ἀπὸ μένα!

Κάνει νὰ πετάξει τὴν πέτρα. ‘Ομως ὁ καλὸς θεὸς τοὺς προστατεύει.

Δυνατὸ πτερούγισμ’ ἀντηχεῖ πάνω απ’ τὸ κεφάλι τοῦ Μποχάρ. ‘Ενα τεράστιο «Γκαράγκα» τρεῖς φορὲς πιὸ μεγάλο απ’ αὐτόν, ἔρχεται νὰ τὸν ἀρπάξει.

‘Ο τερατάνθρωπος ξαφνιάζεται. ‘Η βαριά πέτρα ξεφεύγει απ’ τὰ χέρια του. Γκρεμίζεται, σὺν τὴν ἄλλη, στο βάραθρο.

Τὸ πτερωτὸ τέρας ἔχει φτάσει πιά κοντὰ του. Μὲ τὸ ράμφος δίνει στο τεράστιο κεφάλι τοῦ Μποχάρ, τρομαχτικὸ χτύπημα.

‘Ο τερατάνθρωπος ζαλίζεται γιὰ μιὰ στιγμὴ. ‘Ομως γρήγορα συνέχεται. ‘Αρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα. Την πετάει μ’ ἀφάνταστη λύσσα. Χτυπάει τ’ ὄρνιο στὴν κοιλιά.

‘Εκεῖνο ταλαντεύεται γιὰ λίγο στὸν ἄερα. Γρήγορα ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του. Κάνει δευτέρη ἐπίθεση στὸν τερατάνθρωπο. Μὲ πιότερη μανία. Τοῦ δίνει κι’ ἄλλο πιὸ δυνατὸ χτύπημα στο κεφάλι.

‘Ο Μποχάρ σηκώνει κι’ ἄλλη πέτρα. Τὸ ξαναχτυπάει...

‘Ετσι, τρομαχτικὴ πάλι ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ δυὸ τέρατα.

‘Ο Γκαούρ κι’ ή Ταταμπού βρίσκονται στὸν πάρα κάτω βράχο. ‘Απὸ κεῖ παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὸ φοβερὸ κακὸ πού γίνεται.

Τὸ πτερωτὸ τέρας εἶναι ἀφάνταστα πιὸ δυνατὸ απ’ τὸν Μποχάρ. Τὰ χτυπήματα τοῦ ράμφους του θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν ἑλέφαντα!

‘Ο Τερατάνθρωπος δὲν θ’ ἀνθέξει γιὰ πολὺ. Δὲν θὰ τὰ βγάλει πέρα μαζί του.

‘Ο ὑπέροχος Γκαούρ σκουντάει τὴ συντρόφισσά του. Ψιθυρίζει ἀνήσυχα :

— Τὸ ὄρνιο θὰ τὸν σκοτώσει!

‘Εκεῖνη παραξενεύεται :

— Κι’ ὅστερα; ‘Η Ζούγκλα θὰ μείνει μ’ ἓνα τέρας λιγώτερο! Μήπως θὰ λυπηθεῖς γι’ αὐτό;

‘Ο μελαψὸς γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια. Δὲν ἀποκρίνεται.

Τὴν ἴδια στιγμὴ σπαραχτικὸ κρῶξιμο ἀντηχεῖ.

Οἱ δυὸ σύντροφοι σηκώνουν τὰ κεφάλια. Τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ

φρίκη.

‘Ο τερατάνθρωπος Μποχάρ ἔχει ἀρπάξει ἀπ’ τὸ λαίμω τὸ «Γκαράγκα». Τὰ δυὸ τέρατα παλεύουν τώρα σῶμα μὲ σῶμα!...

Καὶ νά: ‘Ο τεράστιος σκορπιὸς ποὺ βρίσκεται στὸ κεφάλι τοῦ Μποχάρ, παίρνει μέρος στὴ μάχη.

Μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί του χτυπᾷ τ’ ὄρνιο στὸ κεφάλι. Ἐκεῖνο σωριάζεται κάτω νεκρό. Ἀὐτὸ καὶ τὸ χτύπησε κεραυνός.

‘Ο Μποχάρ καγχάζει πάλι:

— Χό, χό, χό! Ἀπὸ μένα κατένας δὲν γλυτώνει!

Ἀμέσως ἀρπάξει ἀπ’ τὰ πόδια τὸ φτερωτὸ θεριό. Τὸ τραβάει μ’ ἀπάνταστη δύναμη. Τὸ σκίζει στὰ δυὸ. Καταβροχθίζει τ’ ἀχνιστὰ ματωμένα σπλάχνα του.

Ἀλίμονο! Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὸ ποιμπούσι.

Δεύτερο ὄρνιο, πιὸ μεγάλο ἀπ’ τὸ πρῶτο, φτάνει κοντὰ του. Φτερουγίζει κι’ αὐτὸ πάνω ἀπ’ τὸν ἀπαίσιο Τερατάνθρωπο.

‘Ο Μποχάρ καγχάζει πάλι:

— Χό, χό, χό, Καλά ἔκανες κι’ ἥρθες κι’ ἐσύ! Μὲ τὰ σπλάχνα τοῦ ἐνὸς δὲν θὰ χορτάσω.

Ὅμως τὸ δεύτερο ὄρνιο δὲν ἀστειεύεται. Τρομερὰ χτυπῇ κατα δίνει μὲ τὸ ράμφος στὸ κεφάλι τοῦ Τερατάνθρωπου.

‘Ο φαρμακερὸς σκορπιὸς γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ, κατεβαίνει ἀπ’ τὸ κεφάλι, τυλίγεται στὸ λαίμω του.

‘Ο Μποχάρ παλεύει ἀπεγνωσμένα καὶ μ’ αὐτὸ τὸ θεριό. Πασχίζει νὰ τ’ ἀρπάξει ἀπ’ τὸ λαίμω.

Τίποτα δὲν καταφέρνει!

Τὸ φτερωτὸ Τέρας ἀπὸ στιγμὴ σὲστιγμὴ θὰ τὸν σωριάσει κάτω. Θὰ τὸν κατασπαράξει.

‘Ο Τερατάνθρωπος νοιώθει τώρα τὴν τραγικὴ θέσιν ποὺ βρίσκεται. Ἀπ’ τὸ τεράστιο κεφάλι του τρέχει ποτάμι τὸ αἷμα.

‘Ο ἀπαίσιος κακοῦργος βγάζει σπαραχτικὰ βογγητά. Ζητάει βοήθεια ἀπ’ τοὺς χαμένους μαύρους του.

— Τρεχάτε σκυλιά! Σῶστε με!..

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμποῦ παρακολουθοῦν μ’ ἀγωνία κι’ αὐτοὶ τὴν πάλῃ.

‘Ο μελαφρὸς γίγαντας δείχνεται ἀτάραχος! Ἡ πανώρια συντροφισὰ του ἀνίσχυρη. Στεναχωρημένη. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν σκουντάει. Ψιθυρίζει:

— Τὸ ὄρνιο θὰ τὸν σκοτώσει!

‘Ο Γκαοῦρ κάνει πὺς παραξενεύεται. Ἐπανάλαβαίνει τὰ ἴδια λόγια ποὺ ἐκείνη, πρὶν ἀπὸ λίγο, τοῦχε πεῖ.

— Κι’ ὕστερα; Ἡ Ζούγκλα θὰ μείνει μ’ ἓνα Τέρας λιγώτερο. Μήπως θὰ λυπηθεῖς γι’ αὐτό;

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύντροφοι, κυττάζοντα ἐρωτηματικὰ στὰ μάτια. Χαμογελοῦν. Συννενοῦνται βουβά. Στὰ στήθεια τους οἱ ἴδιες ἑλληνικὲς καρδιὲς χτυποῦν! Κάποιος κινδυνεύει. Τί κι’ ἂν εἶναι ἐχθρὸς τους. Πρέπει νὰ τὸν σώσουν! Ἐστὼ κι’ ἂν βάλουν σὲ κίνδυνο τὴ δική του ζωή!

‘Ο θυρλικὸς Γκαοῦρ βγάζει τὴν τρομαχτικὴ κραυγὴ του. Ἀμέσως κι’ οἱ δυὸ ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν στὰ βράχια..

Ἀψηφοῦν τὸ θάνατο ποὺ τοῖς περιμένει, Φτάνει νὰ βοηθήσουν,

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ φιλοξενήσει στὴ σπηλιὰ του τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν πᾶνῳρία Ταταμπού.

νὰ σώσουν τὸν ἐχθρό τους.

Κάθε ἄλλος θὰ τοὺς νόμιζε τρελλούς. Γιὰ τὰ σίδερα, πὺλ ἔνε! Μονάχα ἐμεῖς τοὺς νοιώθουμε. Γιατί εἴμαστε Ἕλληνες! Ἴδιοι σάν κι' ἐκείνους!

Ἔχουμε τὴν ἴδια καρδιά! Τὴν ἴδια ψυχὴ! Τὴν ἴδια περηφάνεια! Τὸν ἴδιο ἀθάνατο πολιτισμό!

Κάποτε οἱ πανίσχυροι Ἰταλοὶ χύθηκαν ἀνοπλοὶ νὰ κατασπαράξουν τὴ φτωχιά κι' ἀδύνατη γῶρα μας! Μανιασμένα τὰ σιδερένια πουλιά τοὺς φτερούγισαν πάνω ἀπ' τὴς πολιτείες.

Ἀπ' τὰ χωρία μας! Ἐρριζῶν βόμβες πάνω σ' ἀνεύθυνα κι' ἀπροστάτευτα γυναικόπαιδα! Σπείραν τὸν ὄλεθρο καὶ τὸν ἀφανισμό!

Κι' ὅμως! Ὅταν οἱ θρυλικοὶ φαντᾶροι μας φέραν στὴν Ἀθῆνα τοὺς πρῶτους ἰταλοὺς αἰχμαλώτους, ὅλοι μας γίναμε «τρελλοὶ» σάν τὸν Γκαοῦρ.

Ἀντὶ νὰ τοὺς φτύνουμε, νὰ τοὺς βρίζουμε, καὶ νὰ τοὺς καταριόμαστε, κάναμε κάτι ἄλλο: Τοὺς δίναμε τσιγάρα, ψωμί, ρούχα καὶ λόγια παρηγορίας καὶ συμπόνιας.

Ἔτσι δεῖξαμε καὶ σ' αὐτοὺς καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, πὼς εἴμαστε Ἕλληνες! Γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν μεγάλων καὶ δοξασμένων προγόνων μας!

Ἀλίμονο! Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού δὲν προφταίνουν νὰ κάνουν τίποτα.

Τὸ φτερωτὸ Τέρας μ' ἓνα τελευταῖο χτύπημα σωριάζει κάτω ἀναίσθητο τὸν Μποχάρ!

Ὁ φαρμακερὸς σκορπιὸς ξεφεύγει τρομαγμένος ἀπ' τὸ λαιμὸ του. Τρέχει. Χάνεται μέσα στὶς ρογιμὲς καὶ στ' ἀνοίγματα τῶν βράχων.

Τὸ τεράστιο ὄρνιο «Γκαράγκα» δὲν χάνει στιγμή. Μὲ τὰ τρομαχτικὰ γαμψὰ νύχια του, ἀρπάζει ἀπ' τὰ πόδια τὸν ἀναίσθητο Τερατάνθρωπο. Φτερουγίζει γρήγορα. Ἀνεβαίνει ψηλά. Πετᾶει πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση. Αὐτὴ πούχε ἀκολουθήσει καὶ τ' ἄλλο. Αὐτὸ μὲ τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας κι' ἡ πα-

νώρια συντρόφισσά του, τὸ κυτ-
τάζουν χαμένα !

Ο ΣΚΡΟΠΙΟΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ !

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι’ ἡ πανώρια Τζέιν, βρίσκονται
κρυμμένοι στὴν κουφάλα τοῦ
γέρικου δέντρου.

‘Απὸ κεῖ βλέπουν τώρα τὸν
Τερατάνθρωπο. Εἶναι κρεμα-
σμένος ἀνάποδα ἀπ’ τὰ πόδια τοῦ
φοβεροῦ “Γκαράγκα”.

‘Ο Ταρζάν μὲ τὴν πρώτη μα-
τιά καταλαβαίνει : Στὸ κεφάλι
τοῦ Μποχάρ δὲν βρίσκεται πιά
ὁ τεράστιος φαρμακερὸς σκορ-
πιός.

Καὶ νά : Γιά μιὰ στιγμὴ ξε-
χνάει τὴ ζήλεια του. Ξεχνάει τὰ
πάντα. Βγαίνει ἀνήσυχος ἀπ’
τὴν κουφάλα. Τραβάει καὶ τὴ
συντρόφισσά του :

— Παμε Τζέιν ! Πρέπει νὰ
προλάβουμε ! . . Φτάνουν στοὺς
πόποδες τοῦ βουνοῦ. ‘Αρχίζουν
νὰ σκαρφαλώνουν στὰ βράχια.

Ξαφνικά γινώριμη φωνὴ ἀκού-
γεται πίσω τους.

— Σιγὰ καλέ ! Περιμένετε
νᾶρθω κι’ ἐγώ ! Δὲν μπορῶ νὰ
σκαρφαλῶν γρήγορα. Εἶμαι,
γλέπετε, παχειά κ’ ἀφράτη ! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κι’
ἡ συντρόφισσά του, συνεχίζουν
τὸ δύσκολο ἀνέβασμα.

‘Ο Ταρζάν κάθε τόσο φωνά-
ζει :

— Γκαούουουρ ! Ταταμπούου !

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία
τοὺς φτάνει. Μὲ μάτια βουρ-
κωμένα περιγράφει τὸ χαμὸ τοῦ
Ποχοπίκο :

— ‘Ο ἄμοιρος !... Νὰ τὸν γλέ-
πατε πῶς κρεμότανε ἀπ’ τὴ μύ-

τη τοῦ Πουλίου. Σὰν ξερὸ χτα-
πόδι, ὁ φουκαρᾶς ! “Αχ, βάζ,
“Αντρακλά μου ! Οὔτε ψύλλος
στὸ κόρφο σου νᾶμανε ! Γιατί
μοῦ τῶκανες αὐτό ; Γιατί μ’ ἀ-
παράτησες, χρυσὸ μου ; Τὶ χρω-
στάω τώρα ἐγὼ νὰ κλαίω καὶ
νά... χαλᾶνε τὰ ματάκια μου ; !

Κανεῖς δὲν τὴν προσέχει. Κα-
νένας δὲν τῆς δίνει σημασία.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κι’
ἡ συντρόφισσά του σκαρφαλώ-
νουν ἀμίλητοι στὰ βράχια.

Στὴ μέση τοῦ βουνοῦ συναν-
τᾶνε τὸ μελαψὸ γίγαντα καὶ τὴν
πανώρια “Ελληνίδα.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού
ξαφνιάζονται :

— Τὶ γίνετε λοιπόν ; Ποῦ εἴ-
χατε κρυφτεῖ ; “Ολο τὸ βουνὸ
ψάξαμε !

‘Ο Ταρζάν δὲν ἀποκρίνεται.
Τὸ ἐλληνικὸ αἷμα ποὺ τρέχει
στὶς φλέβες του, δὲν τὸν ἀφήνει.
νὰ πεῖ ψέμματα.

‘Η Τζέιν προσπαθεῖ νὰ δικαι-
ολογήσει :

— Εἶχα πέσει ἐγώ. Στραμπού-
ληξα τὸ πόδι μου. Δὲν μποροῦ-
σα νὰ περπατήσω. ‘Ο Ταρζάν
μ’ ἔκρυψε σ’ ἓναν ἀπόμερο βρά-
χο. Μέχρι ποῦ νὰ συνέλθω.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
βιάζεται ν’ ἀλλάξει κουβέντα :

— “Ακουσέ με. Γκαούρ. ‘Ο
φαρμακερὸς σκορπιὸς τοῦ Μπο-
χάρ, βρίσκεται ἐδῶ στὸ βουνό
σας. Δὲν πρέπει ἀπόψε νὰ μεί-
νετε στὴ σπηλιά. Τὸ κακὸ
ἐρπετὸ θὰ ξαναγυρίσει ἐκεῖ.
Θὰ σᾶς χαρίσει μὲ τὸ κεντρί του
τὸν πύφωχο θάνατο ! ‘Ο
σκορπιὸς θὰ κρύβεται κάπου
ἐδῶ στὰ βράχια. Πρέπει νὰ τὸ
βροῦμε. Νὰ τὸν σκοτώσουμε

Ἡ πανώρια Τζέιν γιὰ χατῆρ· τοῦ Γκαούρ ξοδεύει τὴν τελευταία σφιέρα τοῦ πιστολιοῦ της.

Ἀλλοιῶς μεγάλος κίνδυνος ὑπάρχει.

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει σπαρταζικάρδια :

— Ζαμάν φού ! Ἀπαξ καὶ ὁ Ἀντρακλὰς μου ἐπέπτη ἐν τοῖς οὐρανοῖς, οὐδόλως καρφάκι μου καίγεται διὰ τὴν ζοήν μου ! Θὰ εἶχον ἀποκτονήσει ἑκατὸ βολὰς ! Μὰ δυστυχῶς τυγχάνω πολὺ ὁμορφη. Λυπᾶμαι τοὺς ἄντρες ! Οἱ φουκαράδες μὲ γλέπουνε καὶ... γλυκαίνεται τὸ ματάκι τους !

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ συμφωνοῦν μὲ τὸν Ταρζάν. Δὲν πρέπει νὰ μείνουν ἀπόψε στὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό τους.

Δὲν εἶναι μονάχα ὁ σκροπιὸς

ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς κεντρίσει. Κι' οἱ μαῦροι Κανίβαλοι τοῦ Τερατάνθρωπου μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ βουνό. Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας κι' ἡ συντροφισσά του θὰ βρεθοῦν σὲ πολὺ δύσκολη θέση..

Ὅλοι μαζί κατεβαίνουν τώρα τὰ βράχια. Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ νοιώθουν ἀφάνταστη θλίψη. Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ ἀμοιρου νάνου, τοὺς ἔχει σπαράξει τὴν καρδιά.

Αὔριο ὅλοι μαζί, θάρθουν πάλι νὰ ψάξουν γιὰ τὸ φαρμακερὸ σκροπιό.

Προχωροῦν τώρα γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Χουχού τους ἀκολουθεῖ
γιὰ λίγο διάστημα.

Μουρμουρίζει:

— Τὸ Ποκοπικάκι μου δὲν θὰ
χαθεῖ Βάζω στοίχημα πὼς θὰ
σφάξει τὸ ὄρνιθι!

Ὑστερα ἀλλάζει κρυφὰ μονο-
πάτι. Χάνεται.

Ὅταν οἱ ἄλλοι καταλαβαί-
νουν τὴν ἐξαφάνισή της εἶναι
ἀργά. Τὴ φωνάζουν. Ψάχνουν.
Τίποτα. Ἡ κοντόχοντρη πυγ-
μυαία ἔχει γίνει ἀφαντῆ.

Ο ΜΠΕΪ-ΜΠΥ ΤΡΕΛΛΟΣ

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' οἱ
δύο πανώριες συντροφισσές τους,
ἔχουν τώρα φτάσει στὰ μισὰ
τοῦ δρόμου.

Ξαφνικά τρομαγμένες γνώριμες
φωνές φτάνουν στ' αὐτιά τους.

Εἶναι ὁ Μπέϊμπυ. Ὁ γιὸς τοῦ
Ταρζάν. Ὁ διάδοχος τοῦ θρό-
νου τῆς Ζούγκλας!

Τρέχει ἀλαφιασμένος κοντά
τους. Τὰ γαλανὰ μάτια του ἔ-
χουν πεταχτεῖ ἔξω ἀπ' τὶς κόγ-
χες τους, Ἡ φωνή του τρέμει
ἀπὸ ταραχή. Ἀπὸ αγωνία.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀγκαλιάζει:

— Τί τρέχει, παιδί μου; Τί ζη-
τᾷς μονάχος ἐδῶ; Μίλησέ μου!

Ὁ Μπέϊμπυ ἐξηγεῖ:

— Ὁ Ποκοπικό! Τὸν εἶδα μὲ
τὰ μάτια μου. Νὰ ἐκεῖ.. Πίσω
ἀπ' τὸ μικρὸ λόφο. Κάτω ἀπὸ
ἓνα θεόρατο δέντρο...

Ἡ Ταταμπού ἀφίνει τὴ χαρά.

Τὰ τρομαχτικὰ ὄρνια «Γκαράγκα» χάνονται σὲ λίγο στὰ σύννεφα
τ' οὐρανοῦ.

της νὰ ξεσπάσει. Ἀγκαλιάζει τὸ γιό τοῦ Ταρζάν. Τὸν φιλάει:

— Ἀλήθεια Μπέιμπυ; Ζῆ λοιπὸν ὁ Ποκοπίκο; Γλύτωσε ἀπ' τὸ φτερωτὸ τέρας;

— Ποιὸ φτερωτὸ τέρας; Δὲν ξέρω...

— Μὰ τὸν εἶδες; Ἦταν ζωντανός;

Ὁ Μπέιμπυ χαμογελάει:

— Βέβαια! Γιὰ νὰ σφάζει, ζωντανὸς θὰ ἦτανε!

— Νὰ σφάζει; Ποιὸν ἔσφαζε;

— Τὸν Μποχάρ! Τὸ φοβερὸ τερατάνθρωπο. Τὸν εἶχε βάλει κάτω. Τὸν εἶχε δέσει γερά. Μὲ τὴ χατζάρα τοῦκοβε τὸ λαιμό!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν παίρνει λίγες γρήγορες ἀναπνοές. Συνεχίζει:

— Ἐγὼ βαρέθηκα νὰ περιμένω στὴ σπηλιά μας. Εἶδα ποὺ ἀργήσατε. Φοβήθηκα μὴ πάθατε κακό. Ἐφυγα. Ἐφαχνα στὴ Ζούγκλα νὰ σᾶς βρῶ...

Καὶ νά: Ἀντικρῶζω μπροστά μου τὸν Ποκοπίκο. Εἶχε δέσει κάτω τὸν Μποχάρ. Μόλις μὲ βλέπει μοῦ φωνάζει: — «Καλῶς τὸ βουτυρόπαιδο! Ἔλα, βρὲ Μπέιμπυ νὰ βάλεις ἓνα χεράκι νὰ τὸν σφάξουμε. Εἶναι λίγο μεγαλούτσικος. Θὰ χασομερήσω μονάχος!..» Ἐγὼ ὅμως φοβήθηκα. Τόβαλα στὰ πόδια!... Οὔτε γύρισα πίσω μου νὰ κυττάξω! Ὁ Ποκοπίκος μὲ κοροΐδευε: — «Οὐ νὰ μοῦ χαθεῖς ἀμπλαούμπλα! Οὔτε γιὰ... βοηθὸς σφάκτη δὲν κάνεις!»

Ὁ Ταρζάν δὲν πιστεύει στ' αὐτιά του:

— Εἶδες, παιδί μου, τὸν Ποκοπίκο νὰ σφάζει τὸν Τερατάνθρωπο;

— Ναί, καλὲ πατέρα! Μὲ τὰ μάτια μου.

Ὅλοι παραξενεύονται μὲ τὰ λόγια τοῦ Μπέιμπυ. Κυττάζει χαμένα ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Εἶναι βέβαιοι πὼς κάτι κακὸ ἔχει πάθει τ' ἄμοιρο παιδί. Σίγουρα θὰ τοῦχει σαλέψει τὸ λογικόν.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἐπιμένει. Ὅμως κανένας πὰ δὲν δίνει σημασία στὰ λόγια του.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Σκεφτικοί. Συλλογισμένοι.

Καὶ νά: Ὁ Μπέιμπυ τοὺς φέρνει πίσω ἀπ' τὸ μικρὸ λόφο-Κοντὰ στὸ θεόροτο δέντρο.

Κρύβονται κάπου. Κυττάζουν. Ὅλων τὰ μάτια γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξη.

Ὁ Μπέιμπυ πανηγυρίζει:

— Βλέπετε; Δὲν σᾶς ἔλεγα ἐγώ;

Πραγματικά! Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρῶζουν μπροστά τους εἶναι τρομερό! Ἀπίστευτο!

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ δεμένος κάτω χειροπόδαρ! Οὐρλιάζει ἀπαισία. Μὲ λύσσα πασχίζει νὰ σπάσει τὰ δεσμά του.

Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο βρίσκεται πάνω στὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ ὑπεργίγαντα. Σουλτσάρε μὲ τὰ χέρια πίσω. Κάνει βόλτες ἀπὸ τὸ στήθος μέχρι τὴ κοιλιά του!

Κάθε τόσο τὸν κυττάζει μὲ κέφι. Μουρμουρίζει βαριά:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Μονάχα ποὺ τυγχάνεις λίγο δύσκολος στὸ σφάξιμο. Τρεῖς ὥρες παιδεύομαι μὲ τὴ χατζάρα μου! Κι' οὔτε δυὸ πόντους δὲν

δ' ἔχω σφάζει ἀκόμα. Μυστή-
ριος οὐρανός ! Λὲς κι' εἶναι ἀ-
πὸ... λάστιχο αὐτοκινήτου !

· Ἀλλὰ καλύτερα νὰ πάρουμε
τὰ πόδια μὲ τὴ σειρά τους.
Θὰ ξαναζήσουμε τὰ γεγονότα,
ὅπως ἀκριβῶς γίνανε :

ΤΡΟΜΕΡΗ ΤΕΡΑΤΟΜΑΧΙΑ

"Ὡς παρακολουθήσουμε τ' ὄρ-
νιο «Γκαράγκα» ἀπ' τοὺς προ-
ποδες τοῦ βραχώδικο βουνού.
Τὸ εἶδαμε ν' ἀρπάξει ἐκεῖ στὰ
πόδια του ἓνα σκοτωμένο ἀρά-
πη Στὴ μύτη του τὸν Ποκοπί-
κο. Καὶ νᾶτο : Φτερουγίζει ψη-
λά. Προχωρεῖ κατὰ τὴ δόση.

"Ὅμως τὸ φορτίο πού σηκώνει
εἶναι φαίνεται βαρὺ. Γρήγορα
κουράζεται.

· Ὁ Ποκοπίκο τὸ καταλαβαίνει.
Συμβουλεύει τ' ὄρνιο παρακα-
λετά :

— Δὲν προσγειώνεσαι λέω ἐ-
γώ ! Νὰ ξεκουραστεῖς λιγάκι.
Νὰ κάνεις καὶ κανένα... τσιγάρο !

Τὸ φτερωτὸ τέρας προχωρεῖ
ἀκόμα λίγο. Τέλος ἀντικρύζει
μπροστὰ ἓνα θεόρατο δέντρο.
Κάθεται στὰ ψηλά κλαδιά του.
Ἀφήνει ἀπ' τὸ ράμφος τὸν Πο-
κοπίκο. Ἀρχίζει νὰ τρώει τὸ
σκοτωμένο ἀράπη.

· Ὁ νάνος ξέρει πῶς μετ' ἀπ'
αὐτὸν θάρθει ἡ δική του σειρά.
Ἦ ψυχούλα του ἔχει πάει στὴν
Κούλουρη, ὅπως λένε ! Μουρμου-
ρίζει στὸ ὄρνιο :

— Γειά σου, μάγκα ! Ξέρεις
νὰ φᾶς. Τὸ καλὸ μεζεδάκι τ' ἀ-
φήνεις γιὰ τὸ τέλος.

"Ὅμως ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ
καταφέρει νὰ ἔσφύγει ἀπ' τὸ
φτερωτὸ τέρας. Νὰ κρυφτεῖ πύ-

σω ἀπὸ πυκνά κλαδιὰ καὶ φύλλα.

Τὸ ἀπαίσιο ὄρνιο καταβροχθί-
ζει τὸ πτώμα τοῦ ἀράπη. Τώρα
ψάχνει γιὰ τὸ... μεζεδάκι του.

Στὸ μεταξὺ κι' ἄλλο «Γκαράγ-
κα» ἔρχεται νὰ ξαποστάσει πύ-
νω σιὰ κλαδιὰ τοῦ ἴδιου δέν-
τρου. Αὐτὸ στὰ πόδια του κρη-
ταῖε ἀνιποδα τὸν Μποχάρ. Τὸν
τρομερὸ Τερατάνθρωπο.

· Ὁ Ποκοπίκο, κινημένος κα-
θῶς εἶναι ψυθυρίζει :

— Βρὲ καλῶς τὸν μπαρμπα
Κέφαλο ! Καλὸ φάγωμα νάχεις
κι' ἐλόγου σου !

Τὸ ὄρνιο, πούχει χάσει τὸ νά-
νο, παρηγοριέται μὲ τὸ ἄλλο
θῆμα. Αὐτὸ πού φέρνει τὸ δεύ-
τερο φτερωτὸ Τέρας. Χύνεται
νὰ σπαράξει τὸν Μποχάρ.

Τὸ τελευταῖο ὄρνιο ἀγριεύει.
Θέλει νὰ κρατήσει μονάχα γιὰ
λογαριασμό του τὸν Τερατάν-
θρωπο.

Τὰ δυὸ πουλιὰ ἀρχίζουν νὰ
παλεύουν. Νὰ χτυπιῶνται. Σχι-
ζουν μὲ τὰ ράμφη τὶς σάρκες
τους. Κράζουν ἀπαίσια ! Τρομαχ-
τικά ! Οἱ τεράστιες φτεροὺγες
τους βάφονται κόκκινες ἀπ' τὸ
αἷμα.

Τέλος παρατᾶνε τὸ θῆμα τους.
Τὸ ἓνα ἀπ' τὰ δυὸ φτερουγίζει.
Τ' ἄλλο τὸ ἀκολουθεῖ. Κυνηγι-
ῶνται ψηλά στὸν οὐρανό. Χά-
νονται στὸ βάθος τοῦ γαλάζιου
οὐρίζοντα.

· Ὁ Μποχάρ στὰ ψηλά κλαδιὰ
πού ἔχει βρεθεῖ, ἀρχίζει νὰ συν-
έρχεται. Ἀνοίγει τὰ μάτια. Κυτ-
τᾶζει γύρω χαμένα !

· Ὁ Ποκοπίκο ἔχει διαβολεμένο
μυαλό. Ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγ-
μή. Ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ ζυγώ-
νει τὸ σαστισμένο Τερατάνθρωπο.

κο. Φέρνει τὸ στόμα πολὺ κοντὰ
στ' αὐτί του. Φωνάζει ἀπότομα.
Δυνατὰ :

— Μπούμ !

Ὁ Μποχάρ τρομάζει σὲ κάθε
κρότο. Ἔτσι καὶ τώρα ξαφνιάζε-
ται. Κάνει κίνηση νὰ φυλαχτεῖ.
Χάνει τὴν ἰσορροπία του. Γκρε-
μίζεται ἀπ' τὸ δέντρο. Χτυπάει
ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ. Ἡ φόρα
τον κόβεται κάπως. Τέλος σω-
ριάζεται στοὺς χῶμα. Μένει ἀναί-
σθητος.

Ὁ Ποκοπίκο αὐτοζητωκραυ-
γάζεται :

— Ζήτω ἐγώ ! Ζήτω τοῦ λό-
γου μου ! Ζήτω τῆς Ἀφεντιάς
μου !

Κατεβαίνει σὰν πίθηκος ἀπ'
τὸ θεόροτο δέντρο. Μαθεύει γρή-
γορα χοντρά γερά χορτόσχοινα.
Λένει χοροπόδαρα τὸν ἀναίσθη-
το Τερατάνθρωπο.

Τώρα θέλει νὰ τὸν συνεφέρει.
Ψάχνει νὰ βρεῖ νερό. Γυρίζει
ολόκληρη τὴν περιοχὴ. Οὔτε
σταγόνα δὲν ὑπάρχει πουνθενά.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν ἀπογοιτεύε-
ται. Μουρμουρίζει :

— «Τὸ καλὸ τὸ παλικάρι
ξέρεי κι' ἄλλο μονοπάτι».

Ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν ἀναί-
σθητο ὑπεργίγαντα. Καταβρέχει
τὸ πρόσωπό του μέ... ἄλλο τρόπο !

Ὁ Μποχάρ συνέρχεται γρή-
γορα ! Νοιώθει πὼς εἶναι δεμέ-
νος. Κάνει ἀπεγνωσμένες προ-
σπάθειες. Ζητάει νὰ σπάσει τὰ
χορτόσχοινα Οὐρλιάζει ἀπαίσια !
Τρομαχτικά !

Ὁ Δυσθεόρατος Ἀντρακλας
δὲν ταράζεται. Τὸν καθησυχά-
ζει :

— Καλά, μικρὲ μου ! Μὴ φω-

νάξεις ἔτσι ! Ἐνα σφάξιμο ἔχω
νὰ σοὺ κάνω ἀκόμα, καί... τε-
λειώνουμε ! Τί νόμισες ; Μὲ σέ-
να θὰ φάω τὴ μέρα μου ; Ὁχι.
Ἔχω κι' ἄλλες ψυχοῦλες ν' ἀ-
ναπάνω !

Ἀμέσως πηγοινοφέρει τὴ
σκουριασμένη χατζάρα στὸν ἀ-
πέραντο λαϊμό τοῦ Τερατάν-
θρουπου. Ἀρχίζει νὰ τὸν σφάζει.

Πολλὴ ὥρα παιδεύεται ἔτσι.
Ὅμως δὲν καταφέρνει παρὰ μο-
νάχα τὸ δέρμα του νὰ χαράξει.

Ἐκείνη τὴ στιγμή πέρνει ὁ
γιὸς τοῦ Ταρζάν. Τὸν φωνάζει
νὰ τὸν βοηθήσει. Αὐτὸς φοβί-
ται. Τὸ βάζει στὰ πόδια.

Τέλος ὁ Ποκοπίκο κουράζεται.
Κρεμάει στὴ ζώνη τὴ χατζάρα.
Βάζει τὰ χέρια πίσω. Σουλατσά-
ρει πάνω στ' ἀπέραντο στήθεια
καὶ στὴν κοιλιὰ τοῦ φροβεροῦ
Τερατάνθρωπου. Σκεπτικός. Συλ-
λογοισμένος !

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Γκα-
ούρ, ἡ Ταταμποῦ παρουσιάζον-
ται τώρα μπροστά του.

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ ἀγκαλιά-
ζουν τὸ νάνο. Τὸν φιλοῦν.

Ἐκεῖνος διαμαρτύρεται :

— Καλὰ ντέ ! Δὲν ἔκανα καὶ
κάνα σπουδαῖο κατόρθωμα ! Ἐ-
να... τερατανθρωπάκι κανόνισα.
Πφ... Σπουδαῖα τὰ λάχανα !

Ἀμέσως σοβαρεύει. Τοὺς ἐξη-
γεῖ μὲ λίγα λόγια :

— Τὸ καὶ τό, ἀδερφέ μου !
Τοῦ κάνω «μπούμ», πάρτον κά-
τω ! Κατρακυλάω, πού λέτε, καὶ
τὸν φασκιώνω μὲ τὰ χορτόσχοι-
να. Τώρα ξύπνησε ὁ μάγκας καὶ
μοῦ κάνει τὸ ζόρικο !

«ΠΑΡΑ»

Σὲ λίγο καταφθάνει χαμογελαστή κι' ἡ χαμένη Χουχού.

Στὴν ἀγκαλιά της κρατάει τὸν τεράστιο σκροπιὸ τοῦ Μποχάρ. Ὁ δεμένος τερατάνθρωπος τὸν βλέπει. Οὐρλιάζει μ' ἀφάνταστη λύσσα:

— Τὸ σκροπιὸ μου! Δώστε μου τὸ σκροπιὸ μου!

Ὅλοι τρομάζουν μὲ τὴν πυγμαία. Πῶς τολμάει νὰ κρατάει στὰ χέρια της τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἔρπετό! Πῶς δὲν τὴ χτυπάει μὲ τὸ θανατερὸ κεντρί του! Πῶς δὲν τὴ σκοτώνει!

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό. Ξεφωνίζει:

— Γειά σου, Χουχούκα μου φαρμακοαίματη!

Ἐξηγεῖ ἀμέσως στοὺς ἄλλους:

— Μωρὲ δὲν καταλαβαίνετε τι ἔχει γίνει; Τὴ δάγκωσε ὁ σκροπιὸς καί... ἔψοφησε ὁ φουκαρᾶς! Χά, χά, χά!

Ἡ μελιστάλακτη γόησσα τὸν ἀγριοκυττάζει:

— Τρομάρα στὰ μπατζάνια σου, χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζέιν τὴ ρωτᾶνε περίεργοι.

Ἡ Χουχού τούς λέει τὰ κατέκαστα:

— Τὸ ὅλοιο, Ἀφεντάδες μου, ἄς εἶναι καλὰ τὸ βότανο «Ραρά». Εἶναι ἓνα λέλουνδο πού ἀπαξ καὶ βρίσκεται φυτωμένο, μοσκοβολεῖ θάγμα! Ἀπαξ ὅμως καὶ τὸ κόψεις, βρωμεῖ ἀπαισιωδῶς. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας! Ἡ Χούλχα μοῦ εἶχε πεῖ κάποτες πῶς διὰ τὸ ἄρωμα τοῦτο ξε-

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο κάνει δόλτες συλλογισμένους. Μουρμουρίζει:

— Νὰ τὸν σφάζω... Νὰ μὴ τὸν σφάζω...

τρελλαινόνται οἱ σκροπαῖοι! Ὅταν ὅμως τὸ μυρίζονται μεθοῦν. Πίπτουν ξεροί! Κατόπιν τούτου μετέβην εἰς τόπον γλοερὸν καὶ ἔκοψα ἓν τοιοῦτον λέλουνδο. Κατόπιν ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ βραχίωδους ὄρους καὶ ἐτριγύριζον ἐπὶ τοῖς βράχοις. Κατόπιν διήλθον τυχαίως ἔκτινος βραχίωδους. ὁπῆς. Κατόπιν ὁ σκροπιὸς ἐμυρίσθη τὸ ἄρωμα τοῦ λελούδεως. Κατόπιν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ὁπός του. Κατόπιν τοῦ ἐπέταξον τὸ λέλουνδον «Παρά». Κατόπιν ἤρχισε νὰ τὸ ὁσφραίνεται ἐμπαιθῶς. Κατόπιν ἐξαλίστει ἀγρίως. Κα-

τόπιν ὑπέπεσεν εἰς βαθὺν λή-
θαργον! Κατόπιν τὸν παρέλαβον.
Κατόπιν σᾶς τὸν ἔφερα ἐδῶ.
Κατόπιν...

‘Ο Ποκοπίκο τῆς ρίχνει στὸν
παχουλὸ οβέρκο, τρομαχτικὴ
στράκα :

— Κατόπιν.. λάβε ἓνα πεντοχί-
λιαρο γιὰ τὸν κόπο σου !

‘Ο φαρμακερὸς σκροπιλὸς ξε-
φεύγει ἀπ’ τὰ χέρια τῆς πυ-
γμαίας. Πέφτει κάτω. Δὲν κιν-
νιέται. Μοιάζει σὰν ψόφιος !

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ Ταρζάν μέ-
νουν τώρα συλλογισμένοι. ‘Ο
Τερατάνθρωπος Μποχάρ οὐρλιά-
ζει δεμένος μπροστά τους. Δὲν
ξέρουν τι νὰ τὸν κάνουν.

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς συμβου-
λεύει :

— ‘Εγὼ λέω νὰ τὸν . . . ἀλα-
τίσουμε. “Αν τὸν ἀφήσουμε θὰ
μυρίσει !

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Τζέϊν ἐπιμέ-
νουν νὰ τὸν σκοτώσουν.

— Πρέπει νὰ λείψει μιὰ γιὰ
πάντα αὐτὸ τὸ τέρας ἀπ’ τὴ
Ζούγκλα. “Αν τὸν ἀφήσουμε νὰ
ζήσει, θάῃμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ
τὰ ἐγκλήματα ποὺ θὰ κάνει.
Γιὰ τοὺς ἀμοιρους ἰθαγενεῖς
ποὺ θὰ σπαράξει μὲ τὰ δόντια
του.

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμποῦ
ἔχουν ἄλλη γνώμη :

— “Οχι . . . “Ας μὴ τὸν σκο-
τώσουμε! Καλύτερα νὰ βροῦμε
τρόπο νὰ τὸν κόνομε νὰ μὴ μπο-
ρεῖ νὰ βλάψει.

‘Ο μικροσκοπικὸς νάνος ἐθνου-
σιάζεται :

— Μπαάβο ! Συμφωνῶ ! Για-
τὶ νὰ τὸν σκοτώσουμε ; Μάννα
τὸν ἔκανε κι’ αὐτὸ τὸ φουκαρά!
‘Εγὼ λέω νὰ τοῦ κόψουμε μο-

νάχα τὸ λαιμό. Γιὰ νὰ μὴν μπο-
ρεῖ νὰ . . . καταπίνει τοὺς ἀ-
ραπάδες !

‘Αλίμονο ! ‘Ο Ποκοπίκο δὲν
προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λό-
για του.

Ξαφνικὰ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ
σχίζουν τὸν ἀέρα. Ἀμέτρητοι
μαῦροι καννίβαλοι παρουσιάζον-
ται. Εἶναι τὰ τρομερὰ «Φαντά-
σματα» τοῦ Μποχάρ. Γυρίζουν
στὴ Ζούγκλα. Ψάχνουν νὰ βροῦν
τὸ χαμένο Ἀρχηγό τους.

‘Ο Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν, κι’ οἱ
δυὸ ἀτρόμητες γυναῖκες, χύνον-
ται πάνω τους. Παλεύουν μὲ
τοὺς μαύρους σὰν λυσσοσμένα,
λιοντάρια.

Τρομαχτικὴ πάλη ἀρχίζει !

‘Ο Μποχάρ οὐρλιάζει δαμονι-
σμένα. Τὸ ἴδιο κάνουν κι’ οἱ
ἀραπάδες του. ‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ
Ταρζάν βγάζουν τις τρομερὲς
κραυγές τους. ‘Η Τζέϊν κι’ ἡ
Ταταμποῦ ξεφωνίζουν ἄγρια.

Μεγάλο κακὸ γίνεται. Φοβερὸ
πανδαιμόνιο !

‘Ο Ποκοπίκο τᾶχει χρειαστεῖ.
Τραβάει τὴ Χουχού :

— Πᾶμε, μωρὴ μαμζέλ, πάρα
κάτω !

— Πουρκουά, χρυσό μου ;

— Δὲν ἀκούς ; Ἐνθάδε γίνε-
ται φασαρία. Θὰ μᾶς ξεκουρά-
νουνε !

‘Η «μαύρη γόησσα» καταλα-
βαίνει τὸν πραγματικὸ λόγον.
Χαμογελάει εἰρωνικά :

— Καὶ γι’ αὐτὸ σκάς, χρυσό
μου ;! Σφάχτους νὰ ἡσυχάσου-
νε ! Χί, χί, χί.

Οἱ ἀραπάδες εἶναι ἀμέτρητοι.
Οἱ «δικοὶ μας» δὲν μποροῦν νὰ
τὰ βγάλουν πέρα. Ἀρχίζουν νὰ
ὑποχωροῦν. Τέλος τὸ βάζουν

σιὰ πόδια.

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας»
τρέχει πιό μπροστά απ’ όλους !
Ξεφωνίζει θριαμβευτικά :

— Δέν σᾶς τᾶλεγα ἐγώ ! “Αν
τὸν σφάζαμε, τώρα θάτανε . . .
σφαγμένος !

Οἱ Κανίβαλοι κόβουν γρήγορα
μὲ τὰ μαχαίρια τοὺς τὰ χορτό-
σχοινα. Δευτερώνουν τὸν Τερα-
τάνθρωπο. Ἐκεῖνος πετιέται ὄρ-
θος, Ἀρπάζει τὸν ἀναίσθητο
σχροπιό του. Διατάζει :

— Ἀκολουθεῖστε με ! Θὰ πᾶμε
νὰ χτυπήσουμε τὴ σπηλιὰ τοῦ
Ταρζάν. Εἶμαι βέβαιος πὼς αὐ-
τὸς εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Βρυ-
κολάκων ! Ἐκεῖ θὰ τοὺς πιάσου-
με ὅλους ! Θὰ τοὺς κάψουμε
ζωντανούς.

Φεύγουν ἀμέσως. Τρέχουν κα-
τὰ τὴ δύση. Τοὺς κυνηγᾶνε μὲ
ἀφάνταστη μανία. Μὲ τρελλή
λύσσα !

‘Ο τρομερὸς Μποχάρ διψᾷ
γιὰ ἐκδίκηση. Γιὰ αἷμα !..

Κάθε τόσο οὐρλιάζει τρομαχ-

τικά :

— Σταθεῖτε σκυλιά ! Κανένας
δέν θὰ γλυτώσει απ’ τὰ δόντια
μου ! Ὅλους θὰ σᾶς φάω ! Ὅ-
λους !

Ἡ Χουχού καθὼς τρέχει νὰ
σωθεῖ, ψιθυρίζει :

— Καλὲ εἶδατε ὄρεξη πού
τὴν ἔ’ει, τὸ χρυσό μου ! Φτού
του νὰ μὴν ἀβασκαθεῖ !

‘Ο Ποκοπίκο βρίσκεται πλάι
της. Οἱ τεράστιες πατούσες χτυ-
ποῦν στ’ αὐτιά του. Ἀλαφιάσ-
μένος καθὼς εἶναι, σκάει τ’ ἀ-
παραίτητο στιχάκι :

— « *Πόδια μου, πόδια, πόδια
[μου,
τῶν ποδαριῶν μου πόδια !
Τρεχάτε κι’ ἡ ψυχούλα μου
παραίνει γιὰ τὴν... Κούλουρη !*

Ἡ Χουχού γελάει :

— Λάθος, χρυσό μου ! Λάθος !
Δέν πάει, δέν πάει !

‘Ο νάνος μουρμουρίζει :

— Τὶ δέν πάει !.. Ἀφοῦ...
πῆγε κι’ ὅλας στὴν Κούλουρη !

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ ἐχθροί :

Σᾶς στέλγω τίς πιό θερμές μου εὐχές γιὰ τὸν καινούριο χρόνο.

Εὐχαριστῶ μ’ ὅλη μου τὴν καρδιά κι’ ὅλους τοὺς καλοὺς μου φίλους καὶ φίλες πὺ μοῦ-στειλαν εὐχές δικές τους,

‘Ο «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» χάρη στὴν ὑποστήριξή σας μπαίνει στὸν καινούριο χρόνο 1952 σὰν Περιοδικὸ πὺ ἔχει τὴ μεγαλύτερη κυκλοφορία σ’ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ἴδιο καὶ τὸ πρωτοπαλίκαρο τοῦ «Γκαούρ — Ταρζάν» ὁ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ», ἡ καινούρια «τευχάρα» τοῦ κοσμοαγαπημένου καὶ θρυλικῷ ἥρωά μας. Ἡ κυκλοφορία του εἶναι καταπληκτική. Οὔτε μικρός, οὔτε μεγάλος ἔμεινε’ χωρὶς νὰ τὸν διαβάσει.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω τὰ δνόματα ὅλων ἐκείνων πὺ μοῦστειλαν γράμματα.

Ὅσοι θὰ βλέπουν δημοσιευμένα τὰ δνόματά τους σημαίνει ὅτι ἡ ἐκθεση πὺ ἔστειλαν στὸ διαγωνισμὸ ἦταν πολὺ καλὴ καὶ ἐνεκρίθη.

*Σᾶς ὁμιλεῖ
ὁ Κ^{ος} Νίκος*

Γ. Π. Κατσῆς, Γ. Δ. Κουβαράς, Π. Δ. Γεωργόπουλος, Μ Γ. Μπότης, Δ. Μπιράκος, Ν. Νικολόπουλος, Σ. Πεισόπουλος, Ι. Σκλαβούνης, Α. Κλαψάκης Σ. Ζαχαρίου, Σ. Κλαψάκης, Νικ. Ζαχαρίου, Ι. Ζαχαρίου, Παναγ, Ἀναστασιάδης, Δ. Δουζίνας, Κ. Ζαφειράκης, Χ. Γ. Παγώνης, Η. Ὁρφανός, Π. Κωνσταντινίδης, Μ. Μπακιρτσόγλου, Χ. Καλογεράς, Ε. Κωνσταντινίδου, Κων. Βλάχος, Σ. Μανωλάκης, Μ. Ν.

Χριστούλη, Κων. Σακελλάριου, Ἀλίκη Τσαγκάκη, Μ. Α. Πάγγος Ν. Σ. Σπύρου, Σ. Ι. Παλανόπουλος, Τ. Κ. Σιώτσης, Ν. Ο. Ψάλης, Σ. Κυτήρογλου, Μιχαήλ Μπατάγιας

Π. Χ. Σκλαβούνης, Ι. Ἀντιγκιόζης, Ε. Καναρόπουλος, Ι. Καναρόπουλος, Χ. Τσεκλένης, Γ. Γιαλούρης, Γ. Κιρσάνωφ, Μαρία Κατσαρού, Κ. Νοτοράς, Α. Κατσαρός, Ι. Νοταράς, Α. Νοταράς, Κ. Παπαναστασίου, Α. Ἀλαζής, Α. Παπαναστασίου, Δ. Παπαναστασίου, Ι. Λαζάρου, Μ. Λαζάρου, Μάλλιαρης, Σ. Γ. Σαργέδος, Α. Ν. Τσουσίσης, Α. Σ. Τσιρογιάννης, Ε. Θ. Τσιώστας, Γ. Δ. Κοντός, Κ. Σ. Τσιρογιάννης, Μ. Μαντούβαλος, Σ. Ρογκάκος, Ν. Ρογκάκος, Β. Κουρμαδάς, Ν. Τσινάρας, Μ. Μεσιζλής, Α. Κόπελος, Π. Παπαγεωργίου, Φ. Γιαννίκος, Ι. Ἰωαννίδης, Ν. Δήμου, Κ. Γιαννίκος, Η. Καρλάφτης, Β. Μανρογιάννης, Κ. Σκάμπουλος, Γ. Δερμιτζόγλου, Δ. Μπέζος, Γ. Κληνής, Α. Καρνιάτης, Δ. Κλωνής, Ν. Παναγιωτάκος, Ο. Ἀλαμάνος, Δ. Μπακαούκας, Θ. Καρβουνόπουλος, Ε. Δαμιανός, Π. Β. Τσαλάκου, Μ. Γεωργόπουλος, Μ. Βλαχόπουλος, Δ. Σπανούδης, Ν. Μητσάκης, Η. Παπαδημητρίου, Α. Φύτρας, Ι. Γιαννηκόπουλος, Α. Κιουρμαλίδης, Π. Ζουμπουρίδης, Ι. Παντουβάνης, Ι. Κουτσός, Π. Παπαναστασίου, Φ. Βαλλιάνης, Ι.

Οικονομόπουλος, Β. Σιάρχος, Α. Οικονομόπουλος, Κ. Τρανός, Π. Χορόζογλου, Σ. Λογοθέτης, Γ. Μπακοπάνος, Γ. Σημανίδης, Γ. Ι. Μπαλαδάκης, Ν. Κ. Κιρκλής, Π. Θ. Παξιμάδης, Κούλα Χονδροκώστα, Μαίρη Ε. Πατρονικολάου, Ζωή Μιγιάκη, Π. Ο. Κωσταλάς, Δ. Καπραλός, Γεώργιος Φράγκος, Α. Ἀθανασόπουλος, Σ. Δημητρακόπουλος, Ε. Ξενοφοτίδης, Κ. Λύκας, Ι. Πέτρος, Γ. Μουλαδέλης, Κ. Διάκος, Δ. Μερκάτης, Δημήτρης Πάνου, Θ. Κυριακόγλου, Κ. Δρόσος, Γ. Πρέκας, Κ. Χριστοφίλης, Ν. Παπαευαγγέλου, Σ. Φωτόπουλος, Ι. Καλλικιάτσης, Γ. Σερβασιώτης, Ν. Κ. Βλαχάκης, Σ. Χ. Κόκοτας, Α. Γ. Παπακυριακού, Π. Σμυρναΐος, Θ. Τσόχλης, Π. Σπανόπουλος, Μ. Μακαρώνας, Κ. Μαρκάκης, Μ. Πετρόπουλος, Κ. Πανόριος, Σ. Μάτζος, Θ. Γιοῦργος, Χ. Μάτζος, Π. Μπερμπεδέλης, Κ. Πανταζόπουλος, Α. Πανώριος, Δέσποινα Πανωρίου, Τούλα Κούσουλα, Ἑλένη Πανωρίου, Πεπέλα Βενέτου, Νότα Καραζάνη, Δόλα Μακρή, Β. Κουβαριώτης, Ι. Παγιώτας, Ν. Δέρβης, Δ. Ασπίτης, Α. Δημητρακόπουλος, Κ. Ράλλης, Π. Γκούμα, Β. Ο. Ρούτσος, Ο. Παυλίδης, Σ. Θωμόπουλος, Β. Γιαννιόπουλος, Σ. Μπενάτος, Α. Κατσαούνες, Γ. Ζωμάνης, Σ. Βολταίρος.

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος θὰ συνεχίσω τὴ δημοσίευσή των ὀνομάτων.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

Η ΣΤΗΛΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Ο Μ Ι Λ Ω

ΕΓΩ, ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΦΕΝΤΙΑ ΜΟΥ

Ο Λ Ε !

Ἀγαπητά μου μικρόβια :

Ἡ λαοπλῖνα καὶ κοσμοβιθῆς τευχάρα μου χαίρει ἄκρας ὑγείας, ὅπερ τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὑμᾶς !

Ἡ ζήτηση τοῦ κοινοῦ εἶναι ἀνευ προηγουμένου ! Πολλὰ περιπεριώδη περίπερα τὴν κρύψανε. Τὴν πούλανε μαύρη ἀγορά. Πεντακόσιες δραχμῆς τὴν πᾶσα ἕκαστη! Πᾶρτε κόσμε, πᾶρτε !

Εἰς ἀναγνώστης μου ἀναφέρει ὅτι διαβάσας τ' ἀστεία μου κατέπεσε κληνίρης ἐκ τριπλῆς περιπλεμονίας.

Ἄν δὲν ἀποθάνει οἰκειοθελῶς ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, θὰ μεταβῶ νὰ τὸν σφάζω κατ' οἶκον. Συγχαριτηρίους ἐπιστολάρας μοῦ ἀπέστειλαν οἱ μακαντάσηδες :

Γ. Φούζας, Π. Σαντάρας, Χ. Δημητρίου, Π. Ἀνάμης, Σ. Λιάζος, Γ. Παρασκευόπουλος, Κ. Λαμέρας, Ο. Μιχαηλίδης, Ν. Τάμπας, Β. Βασιλειάδης, Ἑλ. Χαλδαίου. Νίτσα Σπυροπούλου, Α. Μάνης, Ε. Χαρόπουλος, Η. Πυλαρινός, Β. Σαρακός. Ρένα Μαιμούρη, Σοφία Πατραίου, Μαρία Χαραλαμπίδου, Φ. Σοφιανόπουλος, Χ. Σαλέρος, Δις Χουχουκική, Γ. Ἀλευράς, Β. Ματθαῖος, Ρ. Σωτηρίου, Α. Μαργέρης, Π. Ντοῦρος, Α. Λαγ-

καδιανός. Χ. Ἀνδρεόπουλος, Γ. Μαλαματίδης, Α. Σογγάρας, Ν. Μαζοῦρκος, Φ. Γιαννίδης, Ε. Μπιρόπουλος, Τ. Μπαξισάκης, Ἀφροδίτη Τσιροπούλου, Χρυσάνθη Μέλλου. Ἄννα Σιτίδου, Γ. Καραπάνος, Εὐτέρπη καὶ Ἑλένη Ε. Ρούτσου. Μ. Μπακούρας, Φ. Σαλάνης, Γ. Μπαρμπόσης.

Ἄπαντες οἱ ἀνωτέρω θὰ σφαγῶν ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.

Κάθε ἐβδομάς ἐν τῇ παρούσῃ Στηλάρᾳ θὰ δημοσιεύω τὰ ὀνόματα τῶν λαοφιλῶν μακαντάσηδων ἅτινες μοῦ ἀποστέλλουν διαπρεπεῖς ἐπιστολάρας.

Ἀκολούθως θὰ τοὺς σφάζω μὲ σειράν... πρατηριότητος. Καθότι ἔχει πέσει μεγάλη δουλειὰ στὸ Κατάστημα. Ἀντιλαβοῦ τὸ ὅποιον ;

Ἡ προσεχὴς ἀνδροπρεπὴς καὶ αἰμοσταγὴς τευχάρα μοῦ, θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν προσεχῇ Παρασκευάρα. Εἶναι μπουκιά καὶ συχώριε, ἀδερφέ μου ! Ὅστις δὲν τὴν ἀγοράσῃ, κλᾶρτε τον, μάγκες ! Ἡ ψυχάρα του θ' ἀναπαυτεῖ ταχέως !

Ἔτερον οὐδὲλως.

Γειά σας ἔχνη ἐλάχιστα.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ένα τρισαχαιτωμένο δλόχρυσο πουλάκι παρουσιάζεται κάτω απ' τὸ κρεββάτι.

Τινάζει τις γυμνές ασχημάτιστες φτερουγίσσες του. Τις λεφτερώνει ἀπὸ λίγα κόκκιν' αὐγότσουφλα πούχουν κολλήσει πάνω.

Ἡ χαρούμενη φωνὴ τῆς μαύρης Κόττας, ξανακούγεται.

— Κοκοκοκόκο!

Γλυκόλαλα τὸ χρυσὸ πουλάκι τῆς ἀποκρίνεται:

— Τοῖον—τοῖον!

Ταυτόχρονα μιὰ ἀνείπωτα μελωδικὴ μουσικὴ ἀντηχεῖ. Λές καὶ βγαίνει ἀπὸ χιλιάδων ἀγγέλων στόματα.

Πέρα μακριά, ἀπ' τὴ μεγάλη Πολιτεία, ἀκούγονται τώρα ἀδύναμα οἱ χαρμόσυνες καμπάνες τῆς Ἀνάστασης!

Εἶναι ἀκριβῶς μεσάνυχτα!... Ἡ ὥρα π' ἀνοίγουν τὰ οὐράνια γιὰ νὰ δεχτοῦν τὸ Χριστό!...

Τὸ Χριστὸ πὺν γυρίζει στὸν Πατέρα του καταματωμένος ἀπ' τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων πὺν θέλησε νὰ εὐεργετήσῃ. . .

Ὁ Ἀρσένης βλέπει κι' ἀκούει ὅλ' αὐτά. Ὁ ἄμοιρος ἔχει μείνει μὲ στόμα ἀνοιχτό. Σὰν κατασρόλα σὲ δυνατὴ φωτιά πὺν ξέχασαν νὰ τὴ σκεπάσουν!

Μὰ γρήγορα συνέρχεται ἀπ' τὴν πρώτη ἐκπλήξη.

Ἀρχίζει νὰ βλέπει τὸ θάμμα μὲ τὰ μάτια τῆς πείνας του. Σκύβει κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι τῆς γαγιᾶς του. Μουρμουρίζει στὴ μαύρη Κόττα:

— Μπά, μπά! Ἐδῶ σ' ἔχει κρυμμένη ἡ παλιόγρηνα;

Ἀπλώνει τὸ χέρι. Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Κάνει νὰ τὴν τραβήξῃ ἔξω.

Καὶ νά: Μῆσα στὸ καλαθάκι βλέπει τὰ κόκκινα λαχταριστὰ αὐγά.

— Ὡστε κι' αὐγουλάκια μοῦ—βαψες γρηά Πογήρω! Κι' ἐμένα μοῦ τὸ κρύβεις!

Παρατάει τὴν Κόττα. Ἀπλώνει τώρα καὶ τὰ δυὸ χέρια. Κάνει νὰ χουφτιάσῃ τὰ κόκκιν' αὐγά.

Δὲν προφταίνει. Τὴν ἴδια στιγμή κάτι παράξενο γίνεται.

Ἡ ἥσυχη Κοττούλα στέκεται μπροστά του σάν θεριὸ ἀνήμερο ! Σηκώνει ἀναπουπουλωσμένο τὸ μαύρο λαιμὸ της. Χύνεται νὰ τοῦ βγάλει τὰ μάτια !

Ἄγρια μάχη Παιδιοῦ καὶ Κόττας ἀρχίζει. Μάχη χωρὶς τελειωμό !

Ὁ Ἀρσένης πασχίζει νὰ τὴν ἀρπάξει ἀπ' τὸ λαιμό. Νὰ τὴν πνίξει.

Ἡ μαύρη Κόττα τὸν χτυπάει ἀλύπητα. Τὸ σκληρὸ ράμφος της τοῦ καταματώνει τὸ πρόσωπο.

Τὸ νεογέννητο μικρὸ χρυσὸ Πουλάκι, στριγγλίζει τώρα ἀνήσυχο. Πηδάει τρομαγμένο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μέσα στὸ καλύβι.

Τέλος, τὸ κακὸ Παιδί, καταφέρνει νὰ διώξει τὴν Κόττα. Πέφτει πάνω στὸ καλαθάκι. Κάνει ν' ἀρπάξει τὰ κόκκινα λαχταριστὰ αὐγά.

Ἀλίμονο ! Δὲν προφταίνει νὰ τ' ἀγγίξει. Τὴν ἴδια στιγμή τ' αὐγά σκάνε μονάχα τους. Σάν κάστανα στὴ φωτιά.

Καὶ νά : Μέσ' ἀπ' τὰ τσόφλια τους ξεπηδοῦν μικρὰ φαρμακερὰ φιδάκια. Κυνηγᾶνε τὸν Ἀρσένη.

Τὸ κακὸ Παιδί ξεφωνίζει τρομαγμένο :

— Γιαγιάκα μου ! Γιαγιάκα μου ! Σῶσε με !

Τὰ φαρμακερὰ φιδάκια καταφέρνουν νὰ τὸν περικυκλώσουν. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τοῦ χαρίσουν τὸ θάνατο !

Σαφνικὰ δεῦτερο θάμμα γίνεται :

Τὸ μικρὸ χρυσὸ Πουλάκι φτάνει κοντά. Μὲ τὸ ράμφος του χτυπάει στὰ κεφάλια τὰ ἐξα-

γριωμένα φίδια. Τὰ σκοτώνει.

Ἡ δύναμή του δυσανάλογη μὲ τὸ μπόϊ ποὺ ἔχει.

Σκοτώνει ἔτσι ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα... Σὲ λίγο κανένα δὲν ἀπομένει πιά ζωντανό.

Ὁ Ἀρσένης παρακολουθεῖ χαμένος τὸ μεγάλο κατόρθωμα τοῦ μικροῦ Πουλιοῦ.

Ἡ Κοκόκω κυττάζει καὶ αὐτὴ μὲ καμάρι τὸν ἥρωισμό τοῦ παιδιοῦ της.

Κάθε τόσο κακαρίζει παράξενα. Σάν νὰ θελεῖ νὰ τοῦ δώσει κουράγιο. Νὰ συνεχίσει τὸ ἔργο του.

Τὸ χρυσὸ Πουλάκι ἀρχίζει τώρα νὰ καταβροχθίζει ἓνα—ἓνα τὰ φαρμακερὰ θύματά του.

Ὅμως κάτι παράξενο γίνεται : Κάθε φορὰ ποὺ τρώει ἓνα ἀπ' αὐτά, μεγαλώνει Ἀλλάζει ὄψη ! Ὡσπου σιγὰ σιγὰ γίνεται ἓνας τεράστιος ὀλόχρυσος Ἀητός !

Ἡ μικρὴ καλύβα εἶναι πολὺ στενὴ γι' αὐτόν !

Ἡ μαύρη Κόττα τὸν κυττάζει γιὰ λίγο χαρούμενη. Κακαρίζει : —Κοκοκόκο ! Κοκοκόκο !

Ταυτόχρονα πηδάει ἀπ' τὸ παραθυράκι τῆς καλύβας. Φτερονγίζει ἀναλαφρῇ σάν χελιδόνι. Χάνεται στὸν οὐρανό !

Ὁ Ἀρσένης ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζει τρελλὸς ἀπὸ φόβο :

— Σῶσε με Γιαγιάκα μου ! Σῶσε με !

Σὲ μιὰ στιγμή κάνει τὰ τρέξει πρὸς τὴν πόρτα. Νὰ ξεφύγει.

Δὲν προφταίνει. Ὁ Ἀητὸς ἀνοίγει διάπλατα τὶς τεράστιες χρυσὲς φτεροῦγες του. Τοῦ φράζει τὸ δρόμο. Ὑστερα ἀνοίγει κλείνει τὸ μεγάλο γαμπρὸ ράμ-

φος του. Τοῦ λέει μὲ φωνὴ βα-
ριά. Βραχνή :

— Κάνε κουράγιο παιδί μου !
Ἔχε ὑπομονή ! Ὁ καλὸς Χρι-
στὸς ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀναστή-
θηκε καὶ πέταξε στοὺς οὐρα-
νοὺς, μ' ἔστειλε σὲ σένα. Σὲ σέ-
να ποὺ εἶσαι τὸ πιὸ κακό, τὸ
πιὸ ἀμαρτωλὸ παιδί τοῦ Κό-
σμου !

Ὁ Ἀρσένης θερμοπαρακα-
λάει :

— Μὴ μὲ φᾶς, Ἀητούλι μου !.
Λυπήσουμε ! Μὴ μὲ τρώς ! . .

Ὁ «Χρυσαιὸς» — Ἔτσι θὰ
τὸν λέμε ἀπὸ 'δῶ καὶ πέρα —
κυττάζει μὲ συμπόνια τὰ δακρυ-
σμένα μάτια τοῦ Ἀρσένη. Συνε-
χίζει :

— Εἶς' ἓνα κακό, ἀχόριστο
κι' ἄτογο παιδί... Ποτὲ δὲν ἔ-
δειξες ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη
στὴ δυστυχισμένη Γιαγιά σου!..
Σ' αὐτὴν δὲν χρωστᾶς μονάχα
τὴ ζωὴ. Χρωστᾶς ἀκόμα καὶ κά-
θε χαρὰ κι' εὐτυχία σου. Αὐτὴ,
μὲ τὸν ἰδριὸτα τοῦ κορμιοῦ καὶ
τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς τῆς σ' ἔχει
μεγαλώσει. Σ' ἔχει κάνει σωστὸ
παλικάρη! Κι' ὅμως τὴ βρίζεις!
Τὴ χτυπᾶς! Τὴ βασανίζεις! Τῆς
φέγγεσαι σὰν νάναι σκλάβα σου!
Δούλα σου!

Ὁ Ἀρσένης παρακαλάει ἀκό-
μα κλαυηδάρικα :

— Μὴ μὲ φᾶς, Ἀητούλη μου !

Μὴ μὲ φᾶς !

Ὁ Χρυσαιὸς συνεχίζει :

— Παραπονιέσαι γιὰ τὴν τύχη
σου. Κι' ὅμως μέρα-νύχτα τει-
πελιάζεις. Τίποτα δὲν κάνεις
γιὰ νὰ καλυτερέψεις τὴ θέση
σου. Τὴ ζωὴ σου. Ἔλα λοιπὸν
τώρα μαζί μου. Θὰ σὲ πάρω στὶς
φερουγες μου. Θὰ γυρίσουμε
τὸν Κόσμο ὁλόκληρο. Θέλω νὰ
δεῖς μὲ τὰ μάτια σου πῶς δὲν
εἶσαι σὺ μονάχα ποὺ ὑποφέρεις
σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη Πλάση.
Ὑπάρχουν κι' ἄλλες ψυχές ποὺ
πνίγονται. Κι' ἄλλες καρδιές
ποὺ ματώνουν. Ἔλα μαζί μου
νὰ δεῖς μάτια ποὺ πνίγηκαν στὸ
θολὸ δάκρυ ! Νὰ νοιώσεις καρ-
διές ποὺ σχίστηκαν ἀπ' τὸ μα-
χαίρι τοῦ πόνου. Ν' ἀντιζήσεις
κορμιὰ ποὺ μαράζωσαν στ' ἀγ-
κάλιασμα τοῦ θανατεροῦ χτικιῦ.

Τὸ κακὸ Παιδί ξεθαρρεύει.
Σκουπίζει τὰ μάτια :

— Καὶ τί ζητᾶς ἀπὸ μένα νὰ
κάνω, Χρυσαιε μου ;

Ἐκεῖνος τ' ἀποκρίνεται :

— Ἀνέβα στὴ ράχη μου. Θὰ
'δεῖς !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγονται
μακρυνὰ ἀπ' τὸ δρόμο, τὰ σουρτὰ
βήματα τῆς γρηνα Μέλπως. Γυ-
ρίζει κουρασμένη ἀπ' τὴ μακρυ-
νὴ Ἐκκλησίᾳ. Στὸ δεξὶ χέρι
κρατᾶει ἀναμμένο τὸ κεριάκι της.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο).

Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Έξετύπωσε και κυκλοφορεί

την «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» του.

Είναι μιὰ καλλιτεχνική σειρά από 14 έξαιρετικές εικόνες όλων τών αγαπημένων σας ήρώων, σέ πολύχρωμα πολυτελή χαρτόνια.

*Κατάλληλες γιά νά στολίζουν οί 'Ομάδες τά Γραφεία τους.
Χρήσιμες γιά κάθε αναγνώστη μας.*

Τό πιό δμορφο δώρο που μπορεΐτε νά κάνετε σ' ένα παιδι
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Κάθε μεγάλος φάκελλος περιέχει τίς εικόνες τών :

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ—ΤΑΤΑΜΠΟΥ — ΤΖΕΪΝ — ΜΑΞ ΑΡ-
ΛΑΝ—ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ—ΓΙΑΧΑΜΠΑ—ΧΟΥΧΛΑΣ— ΜΠΕΪ-
ΜΠΥ—ΝΤΑΜΠΟΥΧ—ΓΙΟΧΑΝΑΣ — ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥ-
ΚΟΥ—ΧΟΥΧΟΥΣ

Καί του φοβερού καί τρομερού **ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ**

Τιμή φακέλλου Δραχ. **7.000**

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Δραχ. μόνον **4 000** (στό κόστος).

Οί φάκελλοι τής «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» *Πωλούνται*

Στό Τυπογραφείον ΚΑΪΤΑΤΖΗ, 'Αναξαγόρα 20

Στό Γραφείο του κ. ΡΟΥΤΣΟΥ, 'Αγ. Μελετίου 93β

"Όσοι ενδιαφέρονται πρέπει νά σπεύσουν ν' αποκτήσουν την «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» τους. Λόγω τής έλλειψεως καί ακρίβειας του χαρτιού, έχουν έκτυπωθεί μόνον 1000 σειρές από 14 εικόνες ή κάθε μία.

"Όσοι θέλουν μπορούν νά μας στείλουν τό αντίτιμον (έάν δέν έχουν ταυτότητα δρχ. 7.000, έάν έχουν δρχ. 4.000) καί δρχ. 1.000 γιά ταχυδρομικά έξοδα. Θά τίς λάβουν άμέσως.

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) Ο Φτερωτός Βρυκολάκας
- 3) Το Μαγικό Φίλτρο.
- 4) Ο Λάκκος με τις Κόμπρες
- 5) Το Τέρας των Τεράτων
- 6) Η Μάχη με το Χάρο.
- 7) Ο Στοιχειωμένος Βράχος.
- 8) Η Χώρα των Νεκρών.
- 9) Το Όριο της Καταιγίδας.
- 10) Η Φοβή των Φαντασμάτων.
- 11) Ο Θεός της Χρυσής Φοιτιάς
- 12) Η Φωλιά του Σκορπιού
- 13) Ο Σκελετός του Αράπη.
- 14) Το Στοιχειό της Φοίνης
- 15) Η Ματωμένη Βροχή.
- 16) Το Φάντασμα της Σριγγλίας.
- 17) Γοργίλας με Φτερά.
- 18) Το Φίδι του Μάγου.
- 19) Το Τέρας της Λίμνης.
- 20) Ο Χάρος των Τρελλών.
- 21) Το Θερίο της Καταπακτής.
- 22) Το Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιές των Νεκρών.
- 24) Το Βράχια του Τρόμου.
- 25) Ο Γιος του Κεραυνού
- 26) Η Όχλη του Βρυκολάκα
- 27) Τα Αυτοσπασμένα Φίδι.
- 28) Ο Μάγος με τα Τέρατα.
- 29) Ο Κολασμένος Γίγαντας.
- 30) Στην Κοιλιά του Κροκόδειλου.
- 31) Ο Τρομερός Κτηνάνθρωπος.
- 32) Η Πράσινη Νεκροκεφαλή.
- 33) Το Ταμπού των Κακούργων
- 34) Η Σηλιά με τα Φίδια.
- 35) Επανάσταση των Θεριών
- 36) Τα Φτερωτά Μαχαίρια.
- 37) Ο Γυάμνος Γίγαντας.
- 38) Ο Έρωτης της Ζούγκλας.
- 39) Τα Πέτρινα Είδωλα.
- 40) Ο Δαίμονας της Μπόρας.
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού.
- 42) Ο Άρχοντας του Τρόμου.
- 43) Ο Τερατόμορφος Μαχοραγιάς.
- 44) Το Φίλτρο της Κακίας.
- 45) Ο Βαλσαμωμένος Σείλιχης
- 46) Ο Δήμιος των Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γιγαντομαχία.
- 48) Οι Πεινασμένοι Άνθρωποφάγοι.
- 49) Το Δόλωμα του Προδότη.
- 50) Το Τάμ - Τάμ του Δαίμονα.
- 51) Η Σκιά του Κρεμασμένου
- 52) Το Άγαλμα του Σατανά.
- 53) Το Μπουζίκινο Τέρας.
- 54) Η Κίτρινη Νεροφίδα.
- 55) Η Μάσκα του Κανιβαλού.
- 56) Ο Δολοφόνος του Βρυκολάκα
- 57) Ο Τρελλός Μονομάχος.
- 58) Το Νησί των Λεπρών.
- 59) Το Χαριό των Άρκοσανθρώπων.
- 60) Ο Γκερμός του Διαβόλου.
- 61) Στα Καζάνια των Άγριων.
- 62) Ο Θησαυρός των Δολοφόνων.
- 63) Ο Πέτρινος Κροκόδειλος.
- 64) Ο Μανασμένος Λυκάνθρωπος.
- 65) Η Κυνηγός των Κεφαλιών
- 66) Τα Τέρατα του Βυθού
- 67) Ο Ήρως Έλεφαντας.
- 68) Ο Τρομερός Φαλαινομάχος.
- 69) Η Φωλιά του Δεινόσαυρου.
- 70) Στις Φλόγες των Αμαρτωλών.
- 71) Ο Χρυσός Καρχαρία.
- 72) Οι Δαίμονες των Οδοντών
- 73) Η Γιγαντόσση Άραχνη.
- 74) Τα Τέρατα του Κάτω Κόσμου.
- 75) Η Σκιά του Όλεθρου
- 76) Το Τραγικό Μονοπάτι.
- 77) Το Άστροπελέι της Νύχτας.
- 78) Ζωντανόι στους Τάφους.
- 79) Το Βάραθρο της Καταστροφής.
- 80) Ο Γιος των Φιδιών
- 81) Αιχμηλίκος στα Σύννεφα.
- 82) Το Πηγάδι με τα Διαμάντια.
- 83) Το βασιλικό του Σκότους.
- 84) Έκλιση των Φιδανθρώπων.
- 85) Τα Ζωντανά Πτώματα.
- 86) Ο Άγγελος της Συμφορής.
- 87) Ο Βράχος του Διαβόλου.
- 88) Ο Βασιλιάς των Κεραυνών.
- 89) Διά Πυρός και Σιδήρου.
- 90) Το Άνθος του Κακού.
- 91) Ο Σίφουνας του Χαμού.
- 92) Η Μάγισσα της Φοίνης.
- 93) Ο Θεός της Αμαρτίας.
- 94) Ο Θεός των Άνθρωποφάγων
- 95) Φωτιά στη Ζούγκλα.
- 96) Το Τομπούσι των Δαίμονων.
- 97) Ο Κόκκινος Καταράκτης.
- 98) Σατανάδες με Φτερά.
- 99) Ο Καταχθόνιος Μαχοραγιάς.
- 100) Ο Χάρος των Βρυκολάκων.
- 101) Το Νησί της Ασημονιάς.
- 102) Χαλάζι από Διαμάντια.
- 103) Το Άνθρωποφάγο Δέντρο.
- 104) Ο Κυνηγός των Λαθρεμπόρων.
- 105) Η Ασχόντισσα του Άδη.
- 106) Ο Κουρσάρος των Ψυχών.
- 107) Το Έγκλημα του Θεού.
- 108) Το Καμίνι των Κολασμένων.
- 109) Ο Χορός των Ήρασιμων.
- 110) Το Πουλί του Άσιλου.
- 111) Ο Χαλασμός του Κόσμου.
- 112) Ο Θρίαμβος του Ταρζάν.
- 113) Ο Γκαούρ στην Ελλάδα.

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ἡ Ταρζανίκων, δραχ 84.500, ἡ Δολλάρια 8.

© 2004 Blackwell Publishing Ltd *Journal of Internal Medicine* 255: 105–112

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ ΧΟΥΛΧΑ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000